

1931

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1879

«Τέρπειν ἄμα καὶ διδάσκειν»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΤΟΜΟΣ 38^{ος}

Π

1
B
50

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ 2470009
ΗΜΕΡΟΜ. 26-4-35
ΑΡΙΘ. 35010

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΓΟΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΙΤΣΙΑ : Διηγήματα υπό ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ (με 15 εικόνες) εις τὰ φύλλα 45-52.	Σελ.
ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ :	
Αλκυονίδες, σελ. 8.—Αλλοι καιροί, άλλα ήθη, 176, 333.—Ανάγωγοι, 392.—Αντίο Παρθενώνα, 584.—Α-ριστά, 368.—Αριστον ύδωρ, 536.—Αρχηγός (δ), 273.—Βιτρίνες, 32.—Γρίπη, 116.—Γυναικείο ιδανικό, 188.—Διακοπές, 380.—Δικαστικές πλάνες, 80.—Δύο εποχές, 476.—Εκλειψη μετ' έμποδίων, 524.—Ελλη-νοτουρκική (ή) φιλία, 596.—Ένα δύσκολο έπάγγελμα, 200.—Ένα έτος, 56.—Θέατρα και Θεατράκια, 297.—Θεατρικά έργα για... ραδιόφωνο, 20.—Καλοκαιρινή Αθήνα, 321.—Καράβι (τό), 128.—Κάρτες και... διη-γήματα, 44.—Κατακλυσμός (δ), 548.—Κινηματογρα-φικά, 92.—Κλεφτομολυβιάς (δ), 212.—Κουρείο για παιδιά, 357.—Κύπρος, 608.—Λώρης (δ) Μαργαρίτης, 488.—Μη μου άπτον άθμων, 464.—Μία τεσσαραξον-ταετία, 104.—Όχι μόνο νοσοκομεία... 236.—Παλιά Διαπλάσπουλα, 285.—Περιπέτεια (ή) μιάς γάτας, 500.—Προστασία (ή) των ζώων, 512.—Σάν έπεισόδιο Κυριακής, 248.—Σαρακοστή, 152.—Στό θάνατο του Έδισων, 572.—Στοΰ Ψυρρή, 140.—Τιμή κι' ευθύνη, 164.—Φερωτή (ή) κατσαρίδα, 404.—Χρόνος (δ) με τούς 13 μήνες, 345.—Χρώματα σύμβολα, 224.	
Ακουστικές άπάτες	570
Αλίχη	531
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ σε κάθε φύλλο από του 1ου μέχρι του 52ου.	
Αλλος (δ)	320, 329
Αναμνήσεις που τις φέρνει ένας δρόμος	340
Ανθρωπος (δ) που φοβόταν τον θάνατο	354
Ανοιξιάντικα βράδια	290
Αντίο, παιδί μου (μονόπρακτο δραματάκι με 6 εικό-νες)	228, 246, 256
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ :	
Αποτελέσματα 248ου Διαγων. (Λύσεων)	418
Αποτελέσματα 249ου Διαγων. (Λύσεων)	490
Αποτελέσματα 250ου Διαγων. (Λύσεων)	502
Αποτελέσματα 251ου Διαγων. (Λύσεων)	538
Αποτελέσματα 40ης Κυριακής της Διαπλάσεως	553
Αποτελέσματα Δημοψηφ. της ψευδωνύμων του 1930	598
Αποτελέσματα Εύσημων του 1930	370
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Ζωγραφικής (με 4 εικό-νες)	476, 477

Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Κρυπτογραφίας	Σελ.
Αποτελέσματα Μ Διαγων. προς Συνθ. Μύθου	394
Αποτελέσματα Πεντάθλου 1930-1931	381
Αποτελέσματα Μ. Διαγων. Ποιήματος,	574, 586
Από την έξοχή	453
Από την ζωή του Τολστόι	28
Αποχωρισμοί	436
Αριθμητικό παιχνίδι	159
Αριθμός (δ) των άστρων	536
Ασπρο (τό) σπίτι	137
Αυγά (τ') κι' ή πέτρα	389, 398
Βάτος, γλάρος και νυχτερίδα	616
Βενετσιάνικη νύχτα	606
Βλάκας (δ)	53
Βούκινα (τά)	512
Γάμος στο χωριό	351
Γελωτοποιός (δ) του Βεζύρη	352
Γενί (τό) Τζαμί	437
Γέρο-βαρκάρας (δ)	332
Γέρος (δ) κι' οί γαμπροί του	437
Γράμματα από το χωριό	293
Γυρισμός	472, 484
Γυρισμός (δ) της Αννέτας	206
ΔΑΥ-Ι-Δ ΚΟΠΗΡΦΗΛΔ : Μυθιστόρημα υπό CH. DIC- KENS με 15 εικόνες) εις τὰ φύλλα 1-29	66
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	
253ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	10
254ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	166
255ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	323
256ος Διαγωνισμός (Λύσεων)	479
32ος Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος	610
Διαγωνισμός Διηγήματος	406
Ερωτήσεις για τη 41η Κυριακή της Διαπλάσεως	560
Εύσημα του 1931	
Μικρός Διαγωνισμός Κρυπτογραφίας	406
Μικρός Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Μικρού Μύθου	406
Μικρός Διαγωνισμός Τυπογραφικών λαθών	406
Μικρός Διαγωνισμός Στίξεως	406
Μικρός Διαγωνισμός Φωτογραφίας	406
Δημοψήφισμα (τό) των Ψευδωνύμων του 1931	598
Δημοψήφισμα (τό) προς ανάκηρυξιν πρωτοδιαπλάσο-πουλου και πρωτοδιαπλάσοπούλας του 1931	10, 610
Δύο (οί έμποροι	294
Δύο (τά) παπάκια	388
Δώδεκα (τά) άδελφια	292, 305

EIKONES BRABEYΘENTON :	Σελ.
Ένω Α. Αγγελή, σελ. 523.—Αλίχη Αλγιανάκη, 582.—Ανεμώνη του Βουνοϋ, 511.—Βικτωρία Π. Γαβριηλίδου, 582.—Τάκης Σ. Γεωργαντιάς, 487.—Έλλη Π. Γεωρ-γιαδου, 523.—Δ. Μ. Δημητριάδης, 487.—Καντία Δ. Διαμαντή, 475.—Πιπίνα Αντ. Ζαντέ, 475.—Τζών Γερ. Ζερβός, 462.—Ηρωϊκό Λάβαρο, 487.—Μαριάννα Γ. Καλαβρού, 511.—Αντώνιος Π. Καρυστινάκης, 498.—Κωστής Ε. Κατσαρός, 511.—Καίτη Κιολλόγλου, 475.—Κλεάνθης Μ. Κουμαριανός, 498.—Μίτσα Ι. Κουν-τουρά, 523.—Χαρίτων Κ. Λάμπρος, 462.—Κασάνδρα Λυμπέρη, 523.—Μακντόφ, 462.—Ρίτα Μακρη, 475.—Βασίλειος Παρμενίδης, 487.—Αρσινόη Ν. Ρήγα, 498.—Μαρία Σακελλαρίου, 559.—Αριστομένης Αρ. Σπη-λιώτης, 511.—Μίνα Σ. Στεφοπούλου, 582.—Αλέξ. Κ. Τσαγγόπουλος, 511.—Μαρία Φαλαγγά, 462.	
Εικόνες γάτων εκ του φυσικού	601
Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού	181, 198, 205, 242, 301, 349, 366, 373, 421, 432, 450, 589
Εκθεσις παιδικής χειροτεχνίας (με 4 εικόνες)	258
Έμπρός	530
Ένα γράμμα στο μπαμπά	338
Ένα δύσκολο πρόβλημα (με εικόνα)	235, 261
Ένα πέραςμα καλοσύνης	520
Ένα ταξίδι	342
Έξ έκτακτοι Διαγωνισμοί για το καλοκαίρι	406
Ευτυχία (ή) σ' ένα κλαρί (με εικόνα)	270
Έχει κι' ή κόττα φιλότιμο	494
Ζητώντας τη γιαγιά της	544
Θάνατος (δ) του μικρού διαδόχου	446
Θερμές (οί) χώρες (με εικόνα)	580, 589, 601, 613
Θυσία (ή)	184
Καινούργιος (δ) δάσκαλος (με 3 εικόνες)	541, 562
Καιρός (δ) που περνά	39
Καλύτερο (τό) μερίδιο	257
Καλύτερο (τό) σχολείο (με 5 εικόνες)	115
Καμπάνα (ή) (με 4 εικόνες)	376, 389
Καμπαναλλάκι (τό)	595
Κάρπια (ή)	581
ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ Σία. Ανόγνωσμα για πολύ μικρά παι-διά (με 46 εικόνες) εις τὰ φύλλα 34-52	
Καρχαρίας (δ)	617
Κάτω από τ' άστρα	28
Κιούπι (τό) και το τόπι	308
Κοιμισμένα (τά) φύλλα	197
Κομήτης (δ) (με 2 εικόνες)	295
Κουρτίδου Σταματίνα Αριστοτέλους (με εικόνα)	166
Κρυπτογραφία (ή) (με 4 εικόνες)	64
Κρυφά χαράματα	533
ΚΥΡΙΑΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ :	
40η Κυριακή (με 8 εικόνες)	553
Κυριακή στα λειβάδια	508
Λιάνα	148
Λίρα (ή)	496
Λορελάι (ή)	353
ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ (τό) ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ : Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL (με 36 εικόνες) εις τὰ φύλ-λα 1-28	
Λύσις του προβλήματος του 28ου φυλλαδίου (με εικόνα)	261
Μαγεμένη (ή) σφυρίχτρα (με 4 εικόνες)	318, 325
Μαγεμένο (τό) δάσος	136
Μαγικές εικόνες	8, 242
Μάθημα	172
Μαθηματικά παιχνίδια	425
Μαρμαρυγές	404, 416, 450, 464, 486, 495, 548, 577, 595
Μαχτούπ και μαχμούτ	196
Μέσα στο παζάρ-καϊκι	584
Μετά το χωρισμό	100
Με την πενταρούλα	89, 97
Μητέρα	111
Μητρόπολη (ή) της Κολωνίας (με 2 εικόνες)	277
Μιά βραδυά	349
Μία σκληρή τιμωρία (με 3 εικόνες)	13
ΜΙΚΡΗ (ή) ΑΓΝΩΣΤΗ : Μυθιστόρημα υπό L. DE KE- RANY (με 43 εικόνες) εις τὰ φύλλα 31-50.	
Μικρός (δ) ζαχαροπλάστης (με εικόνα)	55
Μιράντα (ή) στο Παρίσι	268, 280
Μόζαρτ (με εικόνα)	449, 457, 470
Μπου ντά Γκετσέρ	566

Νέα θρούφαλα	Σελ.
Νέα (τά) του 1932	18, 27
Νέο (τό) σκυλί του κυνηγοϋ (με 6 εικόνες)	609
Νοικοκυρά (με 3 εικόνες)	397
Ξενιτειά (ή)	283
Όμορφες γνωριμίες	604
Όρφανά (τά)	272
Όρφανούλια	242
ΠΑΙΓΝΙΑΔΙΑ :	521
Καμπάνα (ή) της Ρωσς. Έκκλησίας, 297.—Μαγική (ή) ράβδος, 562.—Μαντική με χαρτιά, 500.—Πρόχειρο κανόνι, 273.	
ΠΑΙΔΙΑ (τά) ΜΑΣ : Διηγήματα υπό ANATOLE FRANCE (με 16 εικόνες)	5, 18, 29, 68, 73, 91, 102, 113, 126, 137
Παιδική (ή) ηλικία του Τολστόι	397
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σε κάθε φύλλο από το 1-52.	
Παλιατζής (δ)	380
ΠΑΛΙΟ (τό) ΚΑΡΑΒΙ : Μυθιστόρημα υπό ALPHONSE DAUDET (με 24 εικόνες) εις τὰ φύλλα 29-44.	
Παντρεύεται ή νουνά	77
Παππούς (δ) του χωριού	485
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ :	
Ανέλιπτο (τό) βασιλόπουλο 433, 448.—Αντρεωμένος (δ) 460, 473, 482. Βασιλιάς (δ) Τσιχλογένης, 208.—Βαφτιστικός (δ) του βασιλιά, 582, 592, 605.—Κορίτσι (τό) με τὰ σπιρτα, (με 2 εικόνες), 49.—Μαργίττα (με 8 εικόνες) 121, 139, 145.—Νικητής (δ) 542.—Παζάρι (τό) του κουρέα (με 2 εικόνες), 157.—Τετραπέρατη (ή) 304, 316.—Χάρος (δ) κι' ο κουμπάρος του, 416, 425.—Χρυσόσταρο (τό), 149.—Χρυσή (ή) κοττίτσα, 220, 232.	
Παραμύθι	296
Παράξενα (τά) των παιδιών (με 2 εικόνες)	176
Πέννα (ή) και το καλαμάρι (με εικόνα)	330
Πένταθλο (τό) του 1930-1931	574
Περιπέτεια στο χωριό	412
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ (οί) ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ : Ανόγνωσμα για πολύ μικρά παιδιά (με 103 εικόνες εις τὰ φύλλα 1-33	
Πεταλούδα (ή)	306
Πιο (ή) άγνή προσευχή (χριστουγεννιάτικο διήγημα με εί-κόνα)	36
Πληρωμή (ή) του προδότη	400
Πλίκ... πλάκ... πλίκ...	78
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ : σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Ποιος Αντίφιλος και ποιος Δρόμιος	499, 506, 518
Πουλάκι (τό) μίλησε	328
Προσανατολισμός χωρίς πυξίδα (με εικόνα)	151
Πρώτες έντυπώσεις	340
Πρώτη πτώση	255
Πώς άλλαξε ο κ. Γκορνιάο	532
Πώς βρίσκουμε πόσες ώρες έχει ή ημέρα και πόσες ή νύχτα	306
Πώς γράφτηκε το πρώτο γράμμα	413, 424
Πώς έγιναν τὰ στίγματα της λεοπαρδαλής	365, 374
Πώς έγιναν τὰ τριαντάφυλλα (με 5 εικόνες)	169, 185
Πώς έγινε ο λαμύς της φάλαινας	356
Πώς να κοιτάξετε μια φωτογραφία	414
Πώς πέσαν οι στρατιώτες (με εικόνα)	285
Ραδιόφωνο (τό) (με 6 εικόνες)	210, 222
Ρίκος (δ)	278
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ :	
σε κάθε φύλλο από το 1-52	
Σήμα (τό) της Διαπλάσεως (με εικόνα)	46, 60
Συλγισμένο κάρτο	390
Σιτάρι-κρινάρι	421
Σιαχτρο (τό) (με 3 εικόνες)	307
Σκυλιά και λύκοι	125, 134
Σκύλος (δ) της Μιμίνας	14
Σπίνος (δ) και ή κίσσα	572
Σπίτι (τό) του εγκλήματος	88
Σταθούλα	182
Στερνό (τό) παραμύθι της γιαγιάς	112
Συμβουλές	116
Σφυρίχτρα (ή) (με εικόνα)	79
Ταξίδι στη Γερμανία	160, 170
Τάσος (δ) στην παρόβαρχα	437
Τελευταία Χριστούγεννα (με εικόνα)	38
Τεμπέλης (δ) και το σύκο (με εικόνα)	565
Τρείς που δεν έμειναν πάντα τρείς	364
Τριαντάφυλλο (τό) του Δελφίνου	578
Υπομονή (ή)	4

Φάκελλος ἀπαρβίαστος
Φθινόπωρο
Φιλαράκος (ὁ)
Χάρτινο μπρίζι

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ : 'Ανακάλυψη (ἡ) τῆς 'Αμερικῆς 104.—
Βγάλ' τα 459.—Γεῦμα (τὸ) τοῦ Μόλναρ, 14.—Δίκαιη
τιμωρία, 195.—Δύο ἐξυπνες ἀπαντήσεις, 270.—'Ενας
γιατρός, 175.—Θέλω κροκόδειλο !. . 56.—Καμμία πρό-
οδος. 88.—Κανονιές (οἱ), 523.—Μία συνταγή, 32.—

Σελ.
236
568
51
306

'Ογδόντα χρονῶν . . . παιδί, 4.—Ποῖος σκότωσε τοῦ-
το τὸ σκυλί, 110.—Τσίρι-μπίν, 545.
Χρονολογία γεννήσεως
Χωριάτης (ὁ) δάσκαλος κι' ὁ γιός του
Χωριατοπούλα (ἡ) (μὲ εἰκόνα)
Ψαράδες
Ψυχραιμία καὶ ἐξυπνάδα
'Ω χριστιανοί, μεσάνυχτα

Σελ.
377
593
616
123
281
40

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

'Αθήνα
Αἰσωπικοὶ μῦθοι
'Αλεποῦ καὶ λιοντάρι
'Αλεποῦ (ἡ) καὶ τὰ σταφύλια
'Αν
'Ανθισμένη μυγδαλιά
'Ανώφελο ταξεῖδι
'Απλὸ τραγούδι
'Αράπης (ὁ)
'Ασκληπιεῖον—Ζωοδόχος Πηγὴ
'Αστράκια (τ')

Σελ.
366
596, 603
596
68
436
243
447
188
113
387
140
536
330
470
578
357
63
27
315
596
524
111
435

'Εμβατήριο τοῦ μάη
Εἶναι λύπες
'Ενῶ λυσσᾷ ὁ βοριάς
'Ερωτήσεις (οἱ)
Ζερβὸς Τζῶν Γερασ.
Ζέστη
Ζωγραφιά
'Ηρακλῆς καὶ πλοῦτος
Θάνατος (ὁ) τοῦ ἀητοῦ
Θύμιση
'Ιούδας (ὁ)
Καβουρομάνα καὶ τὸ παιδί της
Καμπάνα
Καραβάκι (τὸ)
Καραβὶ (τὸ)
Καρδιά (ἡ) τοῦ Σέλλεϋ
Καταραμένο (τὸ) δέντρο
Λαμπάδα (ἡ)
Λύπη χαρά
Μάταιη ἀναμονή
Μαῦρος (ὁ) μου Πιουπιού
Μετὰ τὸ χορὸ
Μοιάζει

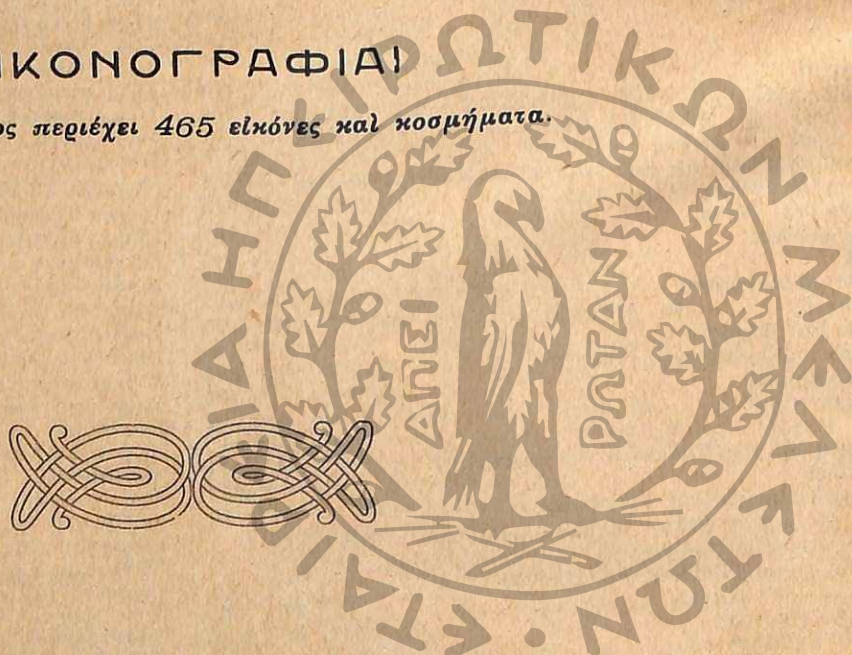
Σελ.
255
548
164
174
461
363
272
603
356
15
219
603
535
333
283
377
29
303
511
79
87
412
152

Νησιώτικο νανούρισμα
Νύχτα
Ξημερώνει
Ξορισμένοι
'Ονειρα
'Ορφάνια
Οὐρανία συμφωνία
Παιδί (τὸ)
Παιδούλα
Πρώτη (ἡ) ἄνοιξη (μὲ εἰκόνα)
Πρωτομαγιά
Ρητὰ
Στὶς νύχτες τοῦ χειμῶνα
Στράτευμα στὸ τζάκι
'Υπνος
Φθινόπωρο
Φιλοπατρία (ἡ) τοῦ Κανάρη
Φτωχολογιά
Χειμωνιάτικο πρωῒνὸ
Χιονίζει ὁλοένα
Χιόνι στὸ βουνὸ
Χριστούγεννα
Χωρισμός
Ψαράδες

Σελ.
591
231
269, 296
333
3
423
291
510
50
97
267
296, 321, 332
212
428
172
483
200
545
128
128
128
38
614
158

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 465 εἰκόνες καὶ κοσμήματα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς «τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθῆναι 6 Δεκεμβρίου 1930

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 1

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἔρχομαι στὸν κόσμον

Ἄραγε ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ εἶμαι ὁ ἥρωας τῆς δικτῆς μου ἱστορίας, ἢ κάποιος ἄλλος θὰ πάρει τὴν θέσιν μου; Οἱ σελίδες ποὺ θ' ἀκολουθήσουν θὰ σὰς πληροφορήσουν γι' αὐτό.

Γιὰ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν — γεννήθηκα μιὰ Παρασκευὴ τὰ μεσάνυχτα (ἔτσι τουλάχιστον μοῦ εἶπαν, καὶ τὸ πιστεύω). Καὶ τὸ ρολόγι ἀρχισε νὰ χτυπᾷ μεσάνυχτα, ἀκριβῶς ὅταν ἀρχισα κι' ἐγὼ νὰ φωνάζω.

Οἱ γειτόνισσες εἶπαν πὼς ὁποῖος γεννιέται Παρασκευὴ ἔχει δυὸ ἰδιότητες : 1ον, θὰ εἶναι κακομοίρης σ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ 2ον, θὰ βλέπει φαντάσματα καὶ ξωτικά.

Ἄν ἀλήθευε τὸ πρῶτο, θὰ τὸ μάθουν οἱ ἀναγνώστες μου ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, ἀκόμη περιμένω νὰ μοῦ γάνουν τὴν ἐπίσκεψιν οἱ βρικόλακες καὶ ἀκόμη δὲν ἦρθαν.

Ὡστόσο γεννήθηκα μὲ σκέπη, δηλαδὴ μὲ μιὰ λεπτὴν μεμβράνη μπροστὰ στὸ πρόσωπο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα φέρνει γούρι κι' οἱ δικοί μου τῶβαν σὲ πλειστηριασμό, μὲ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες. Ἐνας ναυτικὸς πρόσφερε μόνο πενήντα φράγκα καὶ δὲν τοῦ τῶδωσαν. Ἰστέον ἀπὸ δέκα ὀλόκληρα χρόνια, ἔβαλαν τὴ «σκέπη» μου στὸ λότο. Ἦμουν παρὼν στὴν κλήρωση καὶ θυμοῦμαι πὼς αἰσθανέμου πολλὴ ταπείνωση νὰ βλέπω νὰ διατίθεται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἓνα μέρος ἀπὸ τὸ ἄτομό μου. Τὴν κέρδισε μιὰ γριὰ κυρία καὶ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, καθὼς ξέ-

ρουν ὅλοι στὴ χώρα, ἡ κυρία αὐτὴ πέθανε ἡσυχα-ἡσυχα σὲ ἡλικία ἐννεήντα δύο χρόνων. Ὡστε ἡ «σκέπη» μου δὲν πληρώθηκε ἀδίκως.

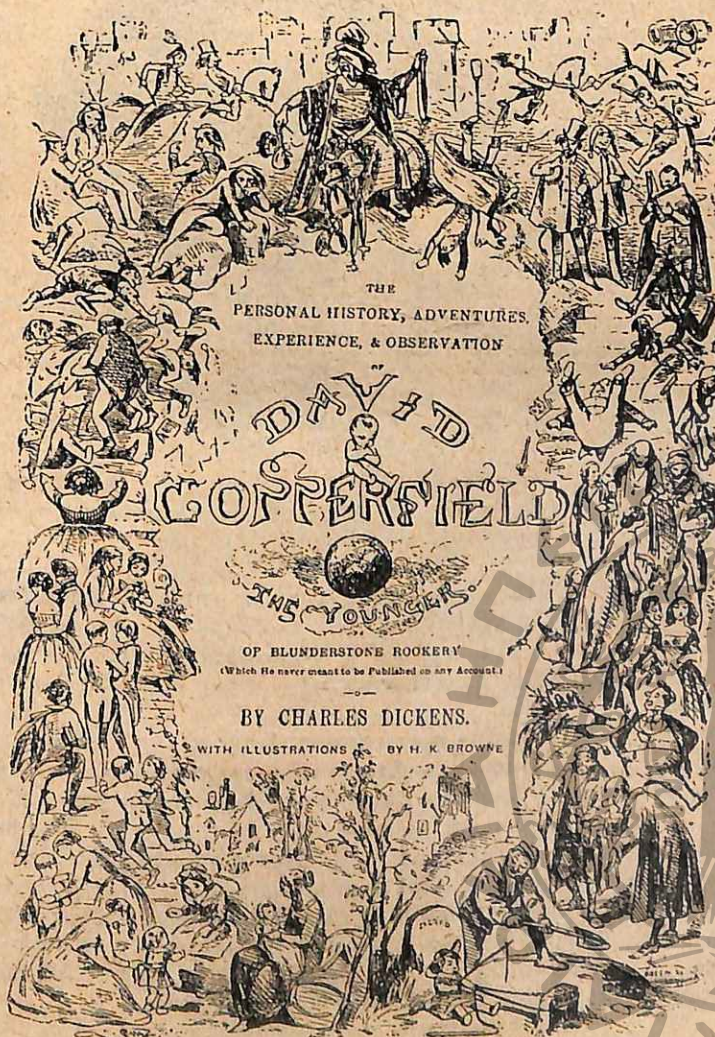
Γεννήθηκα στὸ Βλύντερστον, στὴν κομητεία τοῦ Σόφρολκ ἢ κάπου ἐκεῖ κον-

τά. Ἦμουν, καθὼς λένε, «κοιλάρφαν» ὅταν ἐγὼ ἦρθα στὸν κόσμον, ὁ πατέρας μου εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ ἑξή μηνες. Πάντα μοῦ φαινόταν παράξενο πὼς ὁ πατέρας μου δὲ μὲ εἶχε ἰδεῖ ποτὲ στὰ μάτια του, κι' ἀκόμη πρὶν παράξενη ἢ μακρινὴ θύμηση τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, ποὺ τὴν πέρασα κοντὰ στὴν ἄσπρη πέτρα ποὺ σκεπάζει τὸν τάφο τοῦ Καὶ μὲ τί θλίψη συλλογιζόμουν τὸν τάφο αὐτὸ μοναχὸ κι' ἔρημο τίς κρύες νύχτες, ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε τόσο καλά στὸ καθαρὸ καὶ ζεστὸ σπιτάκι μας.

Ἡ μεγάλῃ προσωπικότητα τῆς οἰκογενείας μας ἦταν μιὰ θεία τοῦ πατέρα μου, ἡ μὲς Τρότγουδ ἢ μὲς Μπέτσου, ὅπως τὴ λέγαμε. Ἡ μὲς Μπέτσου εἶχε παντρευτεῖ ἓναν ἄνθρωπο νεώτερο ἀπ' αὐτὴν καὶ ὠραῖο. Μὰ φαίνεται πὼς ἦταν κακός, καὶ στὰ τελευταῖα ἡ θεία μου τὸν χώρισε κι' ἐκεῖνος ἔφυγε γιὰ τίς Ἰνδίες ὅπου καὶ πέθανε δέκα χρόνια ἀργότερα. Ἀμέσως μετὰ τὸ χωρισμό, ἡ θεία μου πῆρε πάλι τὸ πατρικὸ ἐπώνυμό της, κι' ἀγόρασε ἓνα μακρινὸ ἐξοχικὸ σπιτάκι, κοντὰ στὴ θάλασσα, ὅπου κι' ἐγκαταστάθηκε. Ἐκεῖ τὴν περνοῦσαν γιὰ γεροντοκόρη, ποὺ ζοῦσε μοναχὴ μὲ μιὰ ὑπηρετριά, δίχως νὰ βλέπει κανέναν.

Ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ εὐνοούμενος τῆς μὲς Μπέτσου, ἀλλὰ δὲν τοῦ εἶχε ποτὲ συγχωρήσει τὸ γάμο του μὲ τὴ μητέρα μου, ποὺ κατὰ τὴν ἰδέαν της ἦταν μιὰ ἀνήλικη κοπελίτσα δίχως γνώμην καὶ θέλησιν. Ἀληθινά, ὁ πατέρας μου εἶχε τὰ διπλά χρόνια ἀπὸ τὴν μητέρα μου, καὶ πέθανε ἓνα χρόνον ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο τους.

Ἐνα ψυχρὸ πρωτὶ τοῦ Μάρτη, πρὶν γεννηθῶ ἐγὼ ἀκόμα ἢ, μητέρα μου καθόταν μπροστὰ

Πανομοίωτο τοῦ ἐξωφύλλου τῆς Α' ἐκδόσεως τοῦ Δαυὶδ Κόππερφελδ, στὸ Λονδίνο τὸ 1850. Στὴν κορυφὴ παρουσιάζονται τὰ κυριώτερα πρόσωπα στὶς κυριώτερες σκηνὲς τοῦ ἔργου.

στή φωτιά και, καθώς αισθανόταν άσχημα την υγεία της, συλλογιζόταν πώς ίσως δεν θα τάβαζε πέρα με τη γέννα που περίμενε. Ξαφνικά, μέσα από το τζάμι, είδε μιά άγνωστη γυναίκα να μπαίνει στον κήπο.

Κάποιο προαίσθημα της είπε πώς θα ήταν ή μίς Μπέτου, γιατί βάδιζε τόσο σταθερά κι' άγέραχα, ώστε δε μπορούσε παρά να ήταν αυτή.

Πλησίασε στο τζάμι, κόλλησε εκεί τη μύτη της τόσο σφικτά, ώστε έγινε κάτασπρη, κι' από κει ξερεύνησε όλο το δωμάτιο, κάνοντας νόημα στη μητέρα μου να πάει να της ανοίξει, σάν άνθρωπος που είναι συνειθισμένος να διατάζει.

— Η κυρία Δαυτδ Κόππερφηλδ, υποθέτω, είπε ή μίς Μπέτου μόλις μπήκε, παρατηρώντας τη μητέρα μου που ήταν έγκυος και φορούσε μαύρα.

— Ναί, απάντησε δειλά ή μητέρα μου.

— Είμαι ή μίς Τρότγουδ.

Κάθισε κι' αυτή κοντά στη φωτιά και σιωπούσε. Τη μητέρα μου την έπιασαν τα κλάματα.

— Έλάτε τώρα, αφήστε τα αυτά, της είπε ή θεία. Για βγάλτε τη σκούφια σας να σās ιδώ.

Η μητέρα μου, δειλή, πάντα και συμμαζωμένη, υπάκουσε και τότε ή μίς Μπέτου είπε:

— Α, θεέ μου, μά σείς είστε παιδί!

Αληθινά, ή μητέρα μου πάντα είχε ένα ύφος μικρού παιδιού, ενός παιδιού χωρίς πείρα και χωρίς θάρρος.

— Δέ μου λέτε, είπε ύστερα ή μίς Μπέτου, πώς τó λέτε τó κορίτσι;

— Δεν ξέρουμε ακόμη αν θα είναι κορίτσι, είπε άθωα ή μητέρα μου.

— Μά δέ με καταλαβαίνετε! φώναξε ή μίς Μπέτου. Λέω για την υπηρέτρια.

— Α, τή λέμε Πέγκοτ.

— Πέγκοτ! Χριστιανή είναι κι' έχει τέτοιο όνομα;

— Είναι τó οικογενειακό της όνομα.

Ο μακαρίτης ό άντρας μου έτσι συνήθιζε να τή φωνάζει, επειδή τó μικρό της όνομα είναι Κλάρα, δηλαδή τó ίδιο με τó δικό μου.

— Έλα δώ, Πέγκοτ, φώναξε τότε ή μίς Μπέτου. Φέρε τσάι. Η κυρία σου υποφέρει λιγάνι και θέλει περιποίηση.

Η Πέγκοτ ήρθε με τó κερί στή χερί, να ιδεί ποιά ήταν ή άγνωστη αυτή φωνή, κι' έφυγε πάλι να εκτελέσει τή διαταγή. Η μίς Μπέτου ήξερε να διατάζει.

— Δέγατε πώς θάναι κορίτσι; είπε πάλι ή θεία. Έγώ δέν άμφιβάλλω διόλου

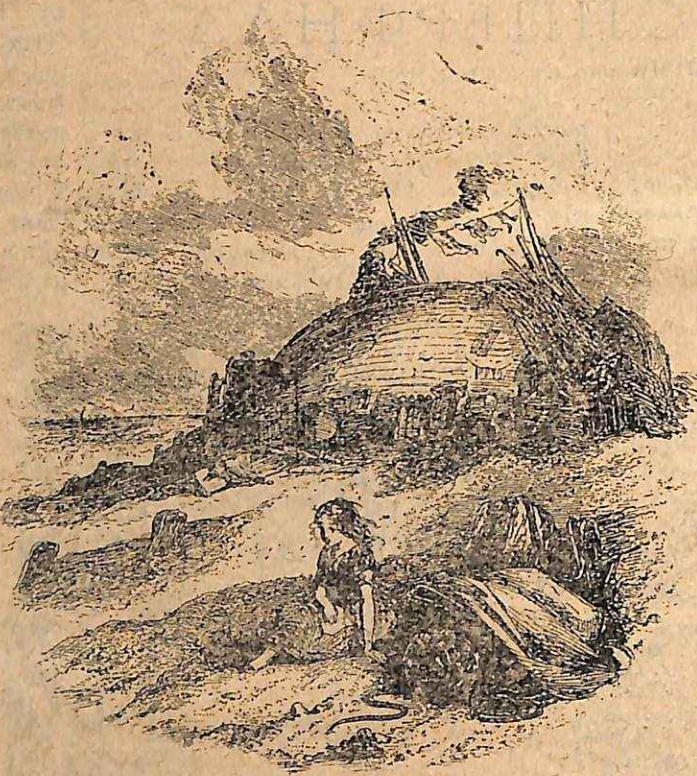
πώς θάναι κορίτσι. Λοιπόν, εϋθύς μόλις γεννηθή τó κορίτσι αυτό...

— Η τó άγόρι, τόλμησε να πη ή μητέρα μου.

— Σās λέω πώς θάναι κορίτσι! Λοιπόν, μόλις γεννηθεί, θέλω να γίνω φιληνάδα της, να τή βαφτίσω και να τήν όνομάσω Μπέτου Τρότγουδ Κόππερφηλδ. Θα τήν αναθρέψω προσεχτικά και σύμφωνα με τίς αρχές μου.

Σημειώστε πώς «εί αρχές» της μίς Μπέτου ήταν ότι τά κορίτσια δέν πρέπει να παντρεύονται, γιατί όλοι οι άνδρες είναι ανάξιοι. Έκρινε, βλέπετε, από τó δικό της.

— Ζούσατε καλά με τόν Δαυτδ; ρώτησε ύστερα τη μητέρα μου.

Τό καράβι στή στεριά, στή Γιάρπουθ, όπου κατοίκησε μικρός ό Δαυτδ Κόππερφηλδ.

— Πολύ καλά, απάντησε ή μητέρα μου, και τήν πήραν πάλι τά δάκρυα.

— Καλά, αφήστε τα τώρα αυτά. Δέ μου λέτε, ήσαστε όρφανή;

— Ναί.

— Ήσαστε πριν γκουβερνάντα;

— Ήμουν γκουβερνάντα σ' ένα σπίτι, όπου ό Δαυτδ έρχόταν συχνά. Έκει γνωριστήκαμε και με πήρε.

— Καϊμένο παιδί!... Ξέρετε να κάνετε τίποτα; Ξέρετε νοικοκυριό;

— Λίγο, δυστυχώς. Δεν πρόφτασα να μάθω. Θυμώμαι που κρατούσα τούς λογαριασμούς, κι' ό Δαυτδ έλεγε πώς τά τρία και τά πέντε μου έμοιαζαν πολύ.

Και πάλι τήν έπιασαν τά δάκρυα.

— Αφήστε τα λοιπόν αυτά, γιατί θ' άρρωστήσετε.

Έκείνη τή στιγμή, μπήκε ή Πέγκοτ με τó τσάι και, βλέποντας πώς ή μητέρα μου υπόφερε, τήν πήγε άμέσως στή δωμάτιό της. Ύστερα έστειλε τόν άνεψιό της τó Χάμ να φέρει τή νοσοκόμα και τó γιατρό. Τό Χάμ τόν είχε φέρει στή σπίτι, άκριβώς για να έχει έναν άνθρωπο σ' αυτή τήν περίσταση.

— Η νοσοκόμα κι' ό γιατρός ξαφνιάστηκαν όταν είδαν μιά άγνωστη κυρία θρονιασμένη στή σπίτι. Η Πέγκοτ δέν ήξερε ποιά είναι, ή μητέρα μου σιωπούσε, κι' έτσι τó πρόσωπο αυτό καταντούσε μυστηριώδες.

Ο γιατρός, ό πιό άγαθός κι' ευγενικός άνθρωπος τού κόσμου, που δέν πείραζε ποτέ του μήτε μωρήγκι, κοίταξε με ευγένεια τή θεία, τήν ώρα που εκείνη έχωνε μπαμπάκι στή άριστερό της αυτί, υποκλίθηκε και της είπε:

— Μήπως είναι κανένας τοπικός έρεθισμός, κυρία;

Η θεία μου μιλιά.

Ο γιατρός νόμισε πώς δέν τόν άκουσε και ξαναρώτησε:

— Είναι κανένας τοπικός έρεθισμός, κυρία;

— Τί άνοησίες! είπε απότομα ή μίς Μπέτου, και βούλωσε και τάλλο της αυτί.

Τί να κάμει ό καλός κ. Σίλιπ; Κάθισε βουδός σέ μιά άκρη, ως τήν ώρα που τόν φώναξαν στής μητέρας μου.

Ύστερ' από ώρα κατέβηκε πάλι, και δίχως να κρατάει διόλου κάρια με τήν παράξενη κυρία, πλησίασε και της είπε:

— Μπορώ να σās συχαρώ, κυρία!

— Για τί πράγμα; ρώτησε απότομα πάντα εκείνη.

— Όλα τελείωσαν, κυρία. Μιά χαρά!

— Πώς είναι; ρώτησε ή θεία.

— Η κυρία Κόππερφηλδ θα είναι γρήγορα έντελώς καλά.

Μπορείτε να πάτε να τήν ιδήτε.

— Κι' ή άλλη, πώς είναι;

Ο γιατρός δέν κατάλαβε κι' έσκυψε με ύφος έρωτηματικό.

— Τό παιδί, είπε ή θεία, πώς είναι;

Είναι γερό ή;

— Γερό; Μά, κυρία μου, δέν τó ξέρετε; Είναι άγόρι!

Τής θείας τής ήρθε κεραυνός. Δεν είπε λέξη, πήρε τó καπέλλο της, τó πέταξε κατακέφαλα στόν κ. Σίλιπ, τó μάζεψε από χάμω, τó φόρεσε, βγήκε από τó σπίτι και μήτε ξαναγύρισε πιά.

Δέν τά χώνευε τ' άγόρια, τελείωσε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Αρχίζω και παρατηρώ

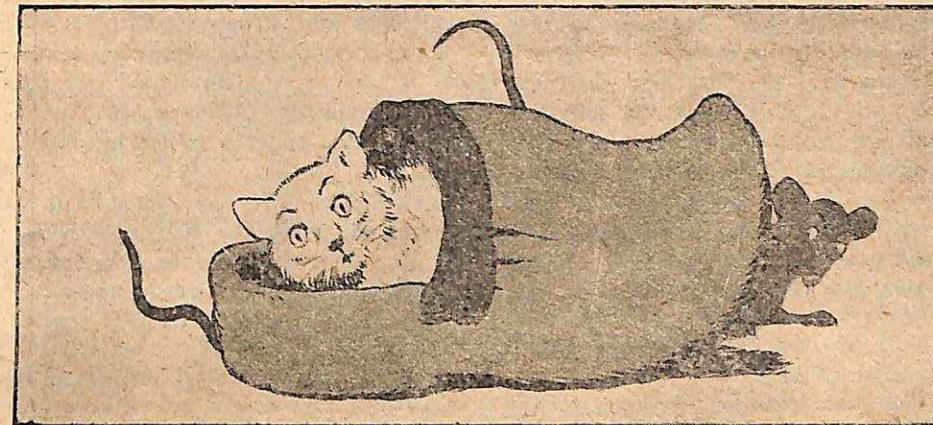
Τό πρώτο πρόσωπο που βρίσκω στίς παιδικές μου αναμνήσεις είναι ή μητέρα

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

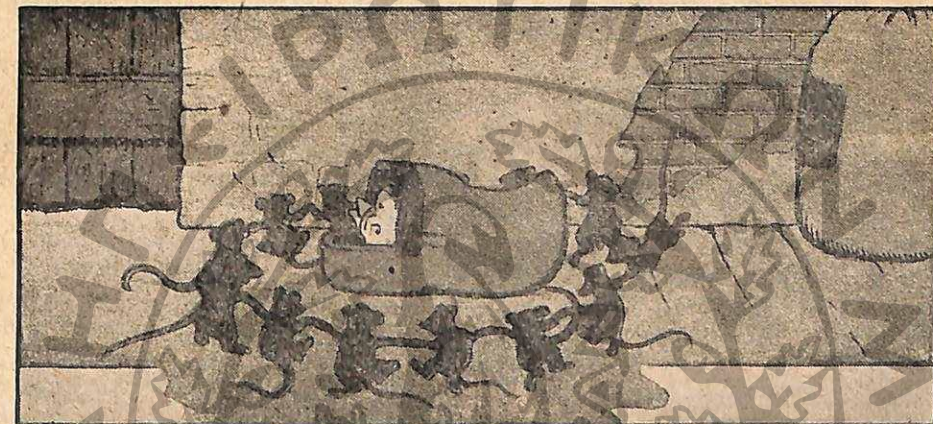
Α'.

Είμαι συγγενής, πολύ μακρινός όμως, τής Χιονίας, τής άσπρης γάτας που έχει ό κ. Φαίδωνας. Με λένε και μένα Χιόνι, εξαιτίας που οι τοίχες μου είναι κάτασπρες και μαλακές σά χιόνι φρεσκοστρωμένο. Κι' όμως δέν γεννήθηκα σέ κανένα παλάτι, ούτε σέ καμιά μεγαλούπολη. Η μητέρα μου κατοικούσε στήν έξοχή, σ' ένα σπίτι γεωργών, στήν αποθήκη όπου φύλαγαν τά γεννήματα, —στάρι, κριθάρι, βρώμη, καλαμπόκι και πάει λέοντας. Εκεί μέσα είδα κι' εγώ

τό φως. Ένα παλιό παρατημένο τσόκαρο έγινε ή κούνια μου. Μέσα στή τσόκαρο αυτό με μεγάλωσε ή καϊμένη ή μητέρα μου, που είναι περιττό να σās πό πόσο μάγαπούσε και με πρόσεξε.

Αδέλφια δέν είχα. Φαίνεται πώς τάπνιξαν μόλις γεννήθηκαν και κράτησαν μόνο έμένα. Ούτε πατέρα γνώρισα. Έναν καιρό, μόνο τήν άγρια φωνή του άκουγα από μακριά. Κι' ή μητέρα μου, τρομαγμένη μου έλεγε: «Ο πατέρας σου! κρύψου, κρύψου, μη σέ πνίξη!» Κι' όταν κάποτε ή άγρια φωνή πλησίαζε

πάρα πολύ, ή μητέρα μου δομούσε έξω σά θεριό κι' έδιωχνε τόν κακό πατέρα που ήθελε να πνίξη τó παιδί του.

Μά γιατί; τί τού είχα κάνει;

Η μητέρα μου όσoόσο δέν καθόταν πάντα κοντά μου. Κάπου-κάπου μάφινε μονάχο, για να πάη να βοή φαί. Και τότε έβλεπα μ' έπληξη ένα πλήθος ζωάκια με μυτερή μουσούδα κι' αστραφτερά ματάκια, να βγαίνουν άπ' όλες τίς τρύπες τής αποθήκης, να πλησιάζουν τήν κούνια μου και να με παρατηρούν με ζωηρή περιέργεια κι' άνησυχία. Έπειδή όμως κι' εγώ, μη ξέροντας τί γυρεύουν από μένα τά παράξενα ζωάκια, έδειχνα τήν ίδια άνησυχία, έκείνα ξεθάσσευαν, γελοΰσαν μεταξύ τους σά να με κοροΐδευαν, και στή τέλος πλανόνταν και χόρευαν ολόγυρα στή τσόκαρό μου έναν τρολλό, χαρούμενο συρτό.

Αργότερα έμαθα πώς τά ζωάκια αυτά ήταν ποντίκια, και σέ λίγο άρχισα κι' εγώ να τά κυνηγώ όπως όλοι οι γάτοι.

Πρέπει όμως να πώ, πώς στήν αρχή δέν είχα έπιτυχία στή κυνήγι. Ήμουν, βλέπετε, μικρός ακόμα κι' άνήξερος. Αμα έβλεπα κανένα ποντίκι να χόνεται

μου, ήσυχη και καλή όπως πάντα. Ύστερα ή Πέγκοτ. Είναι χοντρή και γερή και κατακόκκινη σάν τά μήλα.

Θαρρώ πώς βλέπω τή μητέρα και τήν Πέγκοτ να σκύβουν πρós τó πάτωμα, να με βοηθούν να κάμω τά πρώτα βήματα. Η Πέγκοτ μου δίνει τó δάχτυλο, γερό σά σίδερο, κι' εγώ πιάνομαι άπ' αυτό και περπατώ.

Ύστερα προβάλλει τó σπίτι μας, με τήν αυλή του και τόν κήπο του, πλάι στή νεκροταφείο. Από τó παράθυρο τής σάλας βλέπαμε τó νεκροταφείο. Και θυμάμαι μιά φορά που ή μητέρα μου διηγήθηκε τήν άνάσταση τού Λαζάρου, μ' έπιασε τέτοιος φόβος κι' έβαλα τέτοια κλάματα, ώστε με πήραν και μ' έβαλαν στή παράθυρο, και μούδειχναν πόσο ήσουχο ήταν τó νεκροταφείο, για να ήσυχάσω.

Στή σάλα αυτή καθόμαστε συχνά εγώ κι' ή Πέγκοτ, όταν ή μητέρα μου έλειπε έξω. Η Πέγκοτ μπάλωνε πάντα μιά κάλτσα κι' εγώ τής διάβαζα ένα μεγάλο βιβλίο με εικόνες και με χοντρά γράμματα, που έγραφε για τούς κροκόδειλους. Φαίνεται πώς ή καϊμένη δέν πολυκαταλάβαινε τί τής διάβαζα, γιατί σέ μιά στιγμή μου είπε ότι οι κροκόδειλοι ήταν ένα είδος... λαχανικά!

— Πέγκοτ, της είπα ξαφνικά, παντρεύτηκες ποτέ σου;

Εκείνη ξαφνιάστηκε, παράτησε τó μπάλωμα της, με κοίταξε καλά κι' έσκασε στά γέλια.

— Σε καλό σου, παιδάκι μου, είπε. Έγώ δέν παντρεύτηκα ούτε θα παντρευτώ. Θα μείνω πάντα μαζί σας.

Κι' έσκυψε και με φίλησε στοργικά. Μά ήταν πολύ χοντρή ή καϊμένη και, καθώς έσκυψε, ένα κουμπί από τó φόρεμά της ξεκόλλησε και τινάχτηκε πέρα. Αυτό γινόταν κάθε φορά που ή Πέγκοτ έσκυβε να κάμει κάτι με ιδιαίτερο ένθουσιασμό.

(Ακολουθεί)

MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΑ...

Αφραστο άσήμι... Δρόμος φωτεινός Στή θάλασσα... Κι' ώ, ή θεία γαλήνη Κι' ό ξάστερος καθάριος οϋρανός Που τίς ψυχές μας απαλύνει!...

Νάμουν ένας βαρκάρης μαγικός Στή βάρκα του φτερά να δίνη, Νάτρεχα πάνω στ' άσημένιο φως Και νάφταναν ως στή σελήνη!...

Τί πόθους σ' ένα τέτοιο βράδυ! Κι' ως μένω κι' άρωπιέμαι: κι' όμως Σάν που να φτάνη αυτός ό δρόμος!...

Κλειούνε τά ματια σά σέ χάδι Και βλέπω στ' όνειρό μου, ώ, —χάρη— Πά άγγαλιάζω τó φεγγάρι!...

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

στην τρύπα της φάκας και να πιάνεται, όμοια δουλλόγιστα, πατοῦσα χωρίς να θέλω τὸ μηχανισμό, τράκ! ἡ φάκα άνοιγε μονομιάς, καὶ τὸ ποντίκι έφρευγε τρεχάλα. Τοῦ κάκου τὸ κυνηγοῦσα. Ποῖν τὸ φτάσω, χωνόταν στὴν τρύπα του καὶ γλύτωνε. Κι' ἐγὼ τὴν παίθαινα σὰν ἀτζαμής.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΥΠΟΜΟΝΗ

ΔΑ ΓΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

Ζούσε κάποτε ἕνας μαραγκός, καλὸς καὶ προσεχτικὸς τεχνίτης, μὰ πολὺ ἀφιθύμος, καὶ τὸ ἐλάττωμά του αὐτὸ τὸν έκανε νὰ μὴ μπορεῖ νὰ σταυρώσῃ δουλειὰ καὶ νὰ ἰδῇ προκοπή.

Ἄν τύχαινε, τὴν ὥρα πού δούλευε, νὰ πάῃ κοντά του τ' ἀφεντικό, μόνον γιὰ νὰ κοιτάξῃ τὴ δουλειά του, καὶ χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ τοῦ κάνη καμμιὰ παρατήρηση, αὐτὸς ἀμέσως φύσαγε καὶ ξεφύσαγε, ένοιωθε νὰ κάνη φρρρ μέσα στίς φλέβες τὸ αἷμα του καὶ νὰ τοῦ ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι.

Ἄναβε καὶ κόρωνε ἀπ' τὸ θυμὸ του, άφινε τὴ δουλειά του σύζυγῃ καὶ μάρμαρο, άρπαζε τὰ έργαλεία του, τάρριχνε ἀνάκατα στὸ ζεμπίλι του, τῶθαζε στὸν ὦμο του καὶ τραβοῦσε γιὰ τὸ καλύδι του.

Μόλις άφινε κεῖ-πέρα τὰ σύνεργά του, έπαιρνε τὸ δρόμο γιὰ καμμιὰ ἀσύχνη-στη έξοχῇ ἢ ἀπόμερη παραλία, κι' έκεῖ μόνος του, μέσα στὴν έρημιὰ καὶ τὴ μοναξιὰ τοῦ τόπου, καταλάβαινε νὰ τοῦ περνάνε λίγο λίγο τὰ νεῦρα του καὶ νὰ τοῦ φεύγῃ ὁ θυμὸς.

Ἄμα ἡσύχαζε κι' έρχότανε στὰ λογικά του, τῶθαζε μὲ τὸν εαυτό του, έλεγε πὼς τὸ κεφάλι του ἤθελε σπάσιμο, κι' άρχιζότανε πὼς θὰ έκανε ὑπομονή· μὰ τοῦ κάκου, μόλις έπιανε δουλειά, μὲ τὸ παραμικρὸ τὸν έπιαναν πάλι τὰ νεῦρα του καὶ δὲν ἤξερε τί έκανε.

Γιὰ τοῦτο τίς πιδ πολλές φορές δὲν κατάφερνε νὰ κάνη ἕνα σωστὸ μεροκάματο. Μὲ τὴν ἰδιοτροπία του αὐτὴ έβγαλε τ' ὄνομα μονόχωντος καὶ παράξενος, καὶ τ' ἀφεντικά, ένω τὸν ἤξεραν γιὰ καλὸ τεχνίτη, ἀποφεύγανε νὰ τὸν παίρουνε στὴ δουλειά τους, καὶ μόνον σὲ μεγάλη ἀνάγκη τους τὸν ζητοῦσαν.

Καὶ οἱ συντεχνίτες του ἀκόμη, πού τὸν ἀγαποῦσαν γιατί ἦταν καλὸς ἀνθρώπος, τοῦδιναν συμβουλή νὰ κάνη ὑπομονή.

— Δίκιο έχετε, τοὺς έλεγε, ἀν έσεῖς τὸ θέλετε μιὰ φορά γιὰ καλὸ μου, ἐγὼ τὸ θέλω χίλιες· μὰ ἔλα πού δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάνω! μακάρι νὰ ἤξερα πού πουλιέται ἡ ὑπομονή, νὰ τὴν ἀγοράζω, πού εἶναι τὸ μόνον φάρμακο γιὰ τὴν ἀρρώστια μου.

Ἔτσι κυλοῦσε ὁ καιρὸς, κι' ὁ μάστορής μας, δὲν εἶχε πολλές φορές οὔτε ψωμί νὰ φάῃ. Μιὰ μέρα πού περπατοῦσε στοὺς δρόμους, στενοχωρημένος γιὰ τὴν ἀναδουλιὰ του καὶ γιὰ τὸ ἐλάττωμά

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

του, ξαφνιάστηκε βλέποντας σὲ μιὰ γωνιά μαζεμένο κόσμο.

Κοντοστάθηκε, κοίταξε προσεχτικὰ, κι' εἶδε άντρες καὶ γυναῖκες, πού μὲ τὴ σειρά ζῶγωναν σ' ἕναν καθισμένο μεσόκοπο ἀνθρώπο, πού εἶχε μπροστά του δυὸ σακκούλια μὲ διάφορα βότανα.

Ἄπ' αὐτοὺς, ἄλλοι ἀγόραζαν γιατρικά, κι' ἄλλοι τὸν ρωτοῦσαν γιὰ διάφορα πράγματα, παίρνοντας τὴ συμβουλή του, πού τοῦ τὴν πλήρωναν ἕνα ἄσπρ.

Συλλογίστηκε λίγο κι' ἀποφάσισε νὰ ζυγώσῃ κι' αὐτὸς τὸν πολύξερο ἀνθρώπο, μὰ καθὼς ἦταν ἀνυπόμονος, έσπρωξε τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ φτάσῃ πρῶτος.

Τότε ἔλοι οἱ ἄλλοι, καὶ μαζί τους κι' αὐτὸς πού πουλοῦσε τὰ βότανα, τοῦ ἔδωσαν τίς φωνές καὶ τοῦ εἶπαν νὰ κάτῃ τελευταῖος στὴν ἀράδα, καὶ νὰ κάνη ὑπομονή ὡς πού νὰ ἔρθῃ ἡ σειρά του· ἀν τοῦ ἄρεσε, καλὰ· ἀν δὲν τοῦ ἄρεσε, νὰ φύγῃ.

Ἄ μάστορής, — περίεργο γι' αὐτὸν πράγμα — κατέβασε τὸ κεφάλι του, καὶ στάθηκε τελευταῖος ἀπ' ὅλους.

Ἄμα ἤρθε ἡ σειρά του, εἶπε στὸ μεσόκοπο τὸ τί τὸν βασάνιζε, πὼς τὸ ἐλάττωμά του τὸν εἶχε κάνει πεινασμένο καὶ φτωχό, καὶ πὼς γιὰ νὰ γιατρευτῇ, έπρεπε νὰ τοῦ πουλήσῃ ὑπομονή, πού θὰ τοῦ τὴν πλήρωνε κι' αὐτὸς μ' ἕνα ἄσπρ.

— Χμ! έκανε ὁ συμβουλάτορας σὰν τὸν άκουσε, καὶ κοιτάζοντάς τον κατάμματα μὲ τὰ μεγάλα, καθάρια κι' ἀστραφτερά μάτια του, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Χριστιανέ μου, πολὺ δύσκολο πράγμα μου ζητάς, δὲν ἔχω νὰ σοῦ πουλήσω ἀπ' αὐτὸ ἐδῶ τώρα, οὔτε καὶ μοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ σοῦ τὸ δώσω σὲ λίγον καιρό, μὰ οὔτε καὶ μ' ἕνα ἄσπρ μπορεῖς νὰγοράσῃς ὑπομονή· γι' αὐτὴ χρειάζονται πολλὰ λεφτά. Ἄκου ὅμως τί πρέπει νὰ κάνης, ἀφοῦ θέλεις καλὰ καὶ σώναι ν' ἀποχτήσῃς τὴν ὑπομονή, θὰ πᾶς νὰ δουλέψῃς ὡς πού νὰ γεμίσης ἕνα ταγάρι φλουριά, κι' ἄμα τὸ γεμίσης, ἔλα δὲ νὰ σοῦ πουλήσω ὅση ὑπομονή θέλεις. Τότε θὰ ἔχω.

Ἐφυγε εὐχαριστημένος ὁ μάστορής, ξενιτευτῆκε, ἀμέσως γύρισε χῶρες καὶ πολιτεῖς.

Ἐκεῖ κατάφερε σιγά-σιγά νὰ ἡσυχάσῃ τὰ νεῦρα του καὶ τοὺς θυμοὺς του, κι' ἔτσι δούλεψε ὑπομονητικὰ κι' ἀκούραστα.

Τοῦτυχαν καὶ κάτι μεγάλες δουλειές, πού τίς πήρε ἀπάνω του έργολαβία καὶ μὲ τὴν οἰκονομία του ἀκόμη, κατόρθωσε

πάνω-κάτω σὲ δέκα χρόνια νὰ γεμίσῃ ἕνα ταγάρι μὲ φλουριά.

Ἄμα τὸ γέμισε, γύρισε στὸν τόπο του, καὶ βρῆκε στὸν συμβουλάτορα, πού ἦταν γέρος πιά, γιὰ νὰγοράσῃ ἀπ' αὐτὸν τὴν ὑπομονή.

Ὅταν παρουσιάστηκε σ' αὐτόν, καὶ τοῦ θύμισε ποῖος ἦταν, τί εἶχαν πεῖ, καὶ πὼς τὸ ταγάρι πού κρατοῦσε, τὸ εἶχε γεμισμένο φλουριά, μὲ τὴ δουλειά του, καὶ τοῦ τὸ πήγαινε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ὑπομονή, ὁ γέρος χαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ εἶχες τὴν ὑπομονή νὰ δουλέψῃς τόσα χρόνια καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ἐδῶ γεμάτο ἕνα τόσο ταγάρι, δὲν σοῦ χρειάζεται ἄλλη ὑπομονή, οὔτε κι' ἐγὼ ἔχω νὰ σοῦ πουλήσω, οὔτε καὶ μπορεῖ κανένας νὰ σοῦ πουλήσῃ. Ὁ κάθε ἀνθρώπος, τὴν ἀποχτᾶ μονάχος του, μὲ τὴ θέλησή του καὶ μόνη, ὅπως τὴν ἀποχτησες καὶ σύ, ἀφοῦ έκανες τὴ θέλησή σου σιδερένια κι' ἀσταλένια.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΟΓΔΟΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ... ΠΑΙΔΙ

Στὸ τράμ, συναντιοῦνται δυὸ γέροι, φίλοι παλιοί.

Ὁ ἕνας πλησιάζει τὸν ἐνενήντα. Ὁ ἄλλος ἔχει κλείσει τὰ ὀγδόντα.

Χαιρετιοῦνται ἀδελφικὰ, κάθονται κοντά-κοντά κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα — δυνατὰ, έννοεῖται, κατὰ τὴ συνήθεια τῶν γέρων, πού συνήθως εἶναι κουφοί.

Ὁ ἐνενηντάρης: — Πὼς τὰ πᾶμε λοιπόν;

Ὁ ὀγδοντάρης: — Ἐ, ἄς τὰ λέμε καλὰ...

Ὁ ἐνενηντάρης: — Ἐγὼ, φίλε μου, ὑποφέρω. Πόνους... Ἄλλη φορά κοιμόμουν καὶ τὴν ἡμέρα. Τώρα δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ οὔτε τὴ νύχτα. Κακόν, βλέπεις, τὸ γῆρας· οὐ γὰρ έρχεται μόνον!

Ὁ ὀγδοντάρης: — Ἐμένα θὰ μοῦ πῆς;

Ὁ ἐνενηντάρης: — Ὅχι δά! ἡ ὀψῃ σου φαίνεται καλή... Στέκεις μιὰ χαρά.

Ὁ ὀγδοντάρης: — Κι' ὅμως μ' ἐνοχλοῦν ἕνα σωρὸ πράγματα. Μάτια, αὐτιά, στομάχι... ἄς τα! ἄς τα!

Ὁ ἐνενηντάρης: — Ἐσύ; ἀπὸ τώρα;.. Μὰ εἶναι ἀμαρτία!.. Ἐγὼ μάλιστ' εἶμαι τόσο πιδ γέρος ἀπὸ σένα!

Ὁ ὀγδοντάρης: — Δὲν τὸ πιστεύω. Πόσω χρονῶν εἶσαι;

Ὁ ἐνενηντάρης: — Τὸν Ἀπρίλη, ἀν ζῆσω, γιορτάζω τὴν ἐνενηκονταετηρίδα μου! Ἄμ' ἐσύ;

Ὁ ὀγδοντάρης: — Ἄ, εἶχες δίκιο. Ἐγὼ ἀκόμα ἀργῶ... Μόλις γιόρτασα τὴν ὀγδοηκονταετηρίδα μου...

Ὁ ἐνενηντάρης, θριαμβευτικὰ: — Βλέπεις λοιπόν; Ὁγδόντα χρονῶν! Πφ! Μὰ ἐσύ, φίλε μου, εἶσαι ἀκόμα... παιδί!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ ANATOLE FRANCE

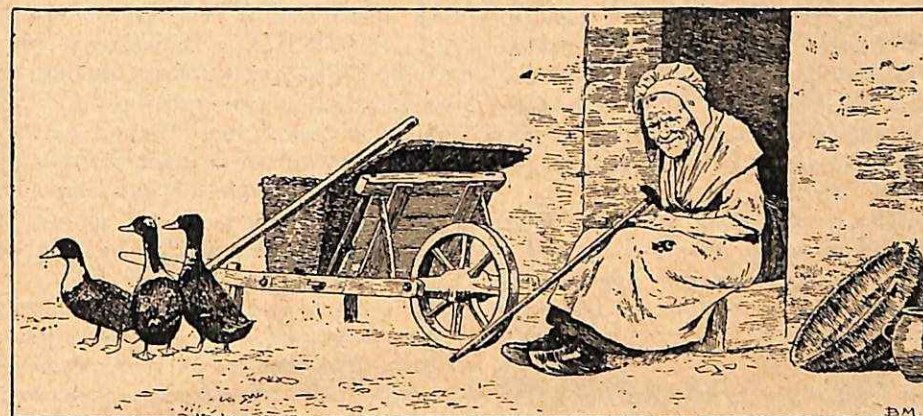
Α.

ΦΑΝΙΤΣΑ

Ἡ Φανίτσα ξεκίνησε πρῶτ' πρῶτ', σὰν τὴν Κοκκινোসκουφίτσα τοῦ παραμυθιοῦ, νὰ πάει στὴ γιαγιά της, πού έμενε στὴν ἄκρη-ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Ἡ Φανίτσα όμως δὲν κάθισε νὰ μαζέψῃ καρύδια στὸ

πὸ τὸ τζάκι, στὸ καρφί ὅπου τὸ κρέμασε ὁ ἴδιος γιὰ τελευταία φορά, πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια.

Μὰ ἡ ὥρα περνᾷ καὶ πρέπει νὰ γίνη τὸ φαγητὸ γιὰ τὸ μεσημέρι. Ἡ γιαγιά ἀναδουλίζει τὴ φωτιά, πού εἶναι νυσταγμένη. Ὑστερα σπάζει αὐγὰ στὸ πῆ-

«Ἡ γιαγιά, καθισμένη στὸ πέτρινο κατώφλι...» (Σελ. 5, στ. α'.)

δάσος, σὰν τὴν Κοκκινোসκουφίτσα, παρὰ πῆγε ἴσα τὸ δρόμο της, χωρὶς νὰ συναντήσῃ τὸ λύκο.

Ἀπὸ μακριὰ εἶδε τὴ γιαγιά της, καθισμένη στὸ πέτρινο κατώφλι, νὰ χαμογελᾷ μὲ τὸ ξεδοντιασμένο στόμα της καὶ ν' ἀπλώνῃ τὰ στεγνὰ καὶ κοκκαλιάρικα χέρια της γιὰ νὰ δεχτῇ τὴν ἐγγονή της. Τῶχει κρυφὴ χαρὰ ἡ Φανίτσα, πού θὰ περάσῃ μιὰ μέρα ὀλάκερη στῆς γιαγιάς της. Κι' ἡ γιαγιάκα πού δὲν ἔχει πιά ἔγνοιες καὶ σκοτούρες καὶ ζεῖ σὰν τὸ τριζόνι ὀλοένα πλάι στῇ φωτιά της, τῶχει κι' αὐτὴ κρυφὸ καμάρι νὰ βλέπῃ τὴν κόρη τοῦ γιοῦ της, πού τῆς θυμίζει τὰ περασμένα της νειάτα.

Ἐχουν νὰ ποῦν πολλὰ πολλά, γιατί ἡ μιὰ γυρίζει ἀπὸ τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς, πού ἡ ἄλλη ἐτοιμάζεται τώρα νὰ κάμῃ.

— Ὅλο καὶ μεγαλώνεις, λέει ἡ γιαγιά στῇ Φανίτσα, κι' ἐγὼ ἔλο καὶ μικραίνω. Τώρα πιά δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σκύψω γιὰ νὰ σὲ φιλήσω. Ἀλλὰ τί μὲ νοιάζει, ἀφοῦ τὰ νειάτα μου τὰ τριανταφυλένια τὰ ξαναβλέπω στὰ μάγουλά σου, Φανίτσα μου!

Ἡ Φανίτσα ὅμως ἔχει ἄλλοῦ τὸ νοῦ της. Θέλει νὰ τῆς ἐξηγήσουν, γιὰ χίλιο-στὴν φορά ἔλα τὰ περίεργα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ: Τὰ χάρτινα λουλούδια, πού λάμπουν κάτω ἀπὸ μιὰ γυάλινη σφαῖρα. Τῆς χρωματιστὲς εἰκόνες, ὅπου οἱ στρατηγοὶ μας μὲ τίς ὀλόχρυσες στολὲς νικοῦνε τοὺς ἐχθρούς. Τὰ χρυσοπλουμιστὰ φλιτζάνια, πού ἄλλα ἔχουν χερούλι κι' ἄλλα τῶχασαν. Τὸ παλὶδ τουφέκι τοῦ παπποῦ, πού εἶναι κρεμασμένο πάνω ἀ-

λινό πιάτο. Ἡ Φανίτσα κοιτάζει μ' ἐνδιαφέρο τὴν ὁμελέττα πού τοιρίζει καὶ χρυσώνεται στῇ φωτιά. Κονεῖς δὲν ξέρει σὰν τὴ γιαγιά νὰ κάνη ὁμελέττες καὶ νὰ διηγίεται ἱστορίες. Ἡ Φανίτσα κάθεται στὸ σκαμνὶ καὶ τρώει τὴν ὁμελέττα ἀχνιστή, ἐνῶ τὸ τραπέζι τῆς έρχεται ἴσα-ἴσα ὡς τὸ σαγόνι. Ἡ γιαγιά, ἀπὸ συνήθεια, τρώει τὸ φαγητὸ της ὀ-

«Ἡ γιαγιά διηγείται στῇ Φανίτσα...» (Σελ. 5, στ. β'.)

θια στῇ γωνιά τοῦ τζακιοῦ. Μὲ τὸ δεξιὸ κρατεῖ τὸ μαχαίρι καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἕνα κομμάτι ὁμελέττα πάνω σὲ μιὰ φέτα ψωμί... Ὅταν ἀπόφαγαν κι' οἱ δυό, ἡ Φανίτσα λέει:

— Γιαγιά, πές μου γιὰ τὸ Γαλάζιο Πουλί. Κι' ἡ γιαγιά διηγίεται στῇ Φανίτσα πὼς, μιὰ καικιὰ νεράιδα μεταμόρφωσε ἕνα ὠραῖο βασιλόπουλο σὲ πουλί, καὶ

πόσο πικραινόταν ἡ βασιλοπούλα δταν ἔδλεπε τὸ πουλί νὰ πετᾷ ματωμένο στὸ παράθυρο τοῦ πύργου, ὅπου τὴν εἶχαν κλείσει.

Ἡ Φανίτσα μένει σκεπτικῇ. — Γιαγιά, λέει, πᾶει πολλὸς καιρὸς πού πέταξε τὸ γαλάζιο πουλί στὸν πύργο, ὅπου εἶχαν κλεισμένη τὴ βασιλοπούλα;

Ἡ γιαγιά ἀποκρίνεται πὼς πᾶει πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τότε. Αὐτὸ ἔγινε τὸν καιρὸ πού τὰ ζῶα εἶχαν λαλιά.

— Ἦσουν νέα τότε, γιαγιά; λέει ἡ Φανίτσα.

— Δὲν ἤμουν ἀκόμη γεννημένη, λέει ἡ γιαγιά.

Κι' ἡ Φανίτσα τῆς λέει: — Λοιπόν, γιαγιά, ἦταν κόσμος καὶ πρὶν νὰ γεννηθῇς ἐσύ;

Κι' ὅταν ἔπαψε πιά νὰ μιλῇ, ἡ γιαγιά ἔδωσε στῇ Φανίτσα ἕνα μῆλο καὶ ψωμί καὶ τῆς εἶπε:

— Πήγαινε, κόρη μου, στὸ περιδῶλι, νὰ φᾶς καὶ νὰ παίξῃς.

Κι' ἡ Φανίτσα πᾶει στὸ περιδῶλι, ὅπου εἶναι δέντρα, χλόη, λουλούδια καὶ πουλιά.

**

Ναί, στὸ περιδῶλι τῆς γιαγιάς εἶναι χλόη, λουλούδια καὶ πουλιά. Ἡ Φανίτσα δὲν πιστεύει πὼς ὑπάρχει στὸν κόσμο ὠραιότερο περιδῶλι! Ἐδῆγα τώρα τὸ μαχαίρι της ἀπὸ τὴν τσέπη γιὰ νὰ κόψῃ τὴ φέτα της, ὅπως τὴν κόβουν στὸ χωριό. Πρῶτα ἔφαγε τὸ μῆλο κι' ὕστερα ἄρχισε νὰ δαγκάνῃ τὸ ψωμί. Τότε ἤρθε ἕνα πουλάκι καὶ φτερούγιζε κοντὰ της.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Δελφίνος

Στις 21 Μαΐου 1791, ένα σύνταγμα πεζικού ανέβαινε την οδό Μονμάρτης προς τὸν Κεραμεικὸ.

«Εν! δυό!... Εν! δυό!... Οἱ στρατιῶτες πρόβαλλαν τὸ πόδι καὶ βάδιζαν καμαρωτοὶ μὲ ρυθμικὸ βήμα. Βλέμματα φιλικὰ καὶ βέβηματα ἐχθρικά τοὺς παρακολουθοῦσαν, μὰ ὥστόσο ὅλοι οἱ διαβάτες στέκονταν γιὰ νὰ τοὺς δοῦν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς τὸ σύνταγμα αὐτὸ — ποὺ οἱ στρατιῶτες τοῦ φοροῦσαν τὴ στολὴ τῶν Γάλλων ἐθνοφρουρῶν μὲ τίς ἀσπρὲς γκέτες καὶ τὰ μυτερά καπέλλα — δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ συνηθισμένα. Γιατὶ κι' οἱ πιδ μεγάλοι ἀκόμη ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ δὲν ἦταν πάνω ἀπὸ δώδεκα χρονῶν!

Τοὺς στρατιῶτες αὐτοὺς τοὺς εἶχε διαλέξει ἕναν κι' ἕναν μέσα ἀπὸ τοὺς μικροὺς Παρισινούς, ὁ αἰδεσιμώτατος ἀββᾶς Α' Ἀντώμ, ἐφημέριος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου, γιὰ νὰ τοὺς βάλῃ ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ μικροῦ Δελφίνου, τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας, ἰδρύοντας τὸ «Βασιλικὸν σύνταγμα τοῦ Δελφίνου».

— Ἐπ' ὧμου, ἄρμ! πρόσταξε ὁ ἀξιωματικὸς τῆς στιγμῆς ποὺ ἔφθαναν στὸν περίβολο τοῦ παλατιοῦ.

Κι' ὅλοι οἱ μικροὶ στρατιῶτες ἐξετέλεσαν μὲ ἀκριβεία τὸ πρόσταγμα, κάτω ἀπὸ τὰ εἰρωνικά κάπως χαμόγελα τῶν ἐθνοφρουρῶν ποὺ φρουροῦσαν τὴν εἴσοδο.

Στρίβοντας πρὸς τ' ἀριστερά, τὸ μικροσκοπικὸν στράτευμα ἔφθασε καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἕνα περιβολάκι περιτειχισμένο μ' ἕνα καγκελωτὸ φράκτη. Πίσω ἀπὸ τὴ χαμηλὴ μάντρα στεκόταν σὲ στάση προσοχῆς, δίπλα σὲ μιὰ κυρία καὶ σ' ἕναν ἀξιωματικὸν τῶν Οὐσσάρων, ἕνα ὥρατο ἀγοράκι ὡς πέντε ἐτῶν.

Τὸ ἀγοράκι αὐτὸ ἦταν ὁ συνταγματάρχης τοῦ «Βασιλικοῦ συντάγματος τοῦ Δελφίνου». Ἦταν ὁ διάδοχος τῆς Γαλλίας, ὁ γιὸς τοῦ βασιλιά Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ'.

Τὸ μικροσκοπικὸν σύνταγμα ἔκανε μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ μιὰ σειρά ἀπὸ γυμνάσματα μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Ὑστερα, μ' ἕνα νόημα τῆς κυρίας, οἱ μικροὶ στρατιῶτες «ἔλυσαν τοὺς ζυγοὺς»

καὶ σκορπίσθηκαν μέσα στὸ περιβόλι.

Ὁ Δελφίνος εἶχε πάει μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ, ποὺ μόλις πέταξαν τὰ τουφέκια τους, ξανάγιναν πάλι παιδιὰ ὅπως πρίν, καὶ διασκέδαζε κι' ἐκεῖνος μ' ὅλη τὴν καρδιά του, παίζοντας καὶ τρέχοντας μαζί τους.

Ἐξαφνα, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ποὺ στεκόταν καὶ παρακολουθοῦσε τὸ θέαμα αὐτό, ξεχώρισε ἕνα κοριτσάκι ὡς δέκα χρονῶν, κρατώντας ἕνα καλαθάκι μὲ λουλούδια στὸ χέρι, καὶ προχώρησε πρὸς τὸν Δελφίνο.

— Τί θέλεις, μικρούλα; ρώτησε ἡ κυρία ποὺ βρισκόταν μαζί μὲ τὸ μικρὸ διάδοχο καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ μητέρα του, τὴ βασίλισσα Μαρία-Ἀντουανέττα. Θέλεις νὰ δώσης καμμιά ἀναφορά; Δὲς μου τὴν ἐμένα.

Στὴν ἀρχή, τὸ κοριτσάκι τὰ σάτισε κάπως, μὰ ἡ γλυκεῖα ἐκφραση τῆς βασίλισσας τὴν ἔκανε γρήγορα νὰ ξαναβρῇ τὸ θάρρος τῆς. Ἀπάντησε λοιπὸν ὅτι δὲν ζητοῦσε τίποτε, μὰ εἶχε ἰδεῖ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κάγκελα τὸ μικρὸ διάδοχο ποὺ σκάλιζε τὸ περιβόλι του, καὶ τοῦ ἔφερε μερικά λουλούδια γιὰ νὰ φυτέψῃ.

Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα χαμογέλασε, ἀκούγοντας τὴν ἀφελῆ καὶ χαριτωμένη ἐκείνην δήλωσιν. Φίλησε τρυφερὰ τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ρώτησε:

— Πῶς ὀνομάζεσαι, μικρή μου;

— Νανέττα Ρεμψή.

— Τί δουλεῖς κά-

νει ὁ πατέρας σου;

— Εἶναι φανοκό-

ρος στὴ συνοικία τῶν Κορδελιαστῶν.

Ἡ βασίλισσα πήρε τὴ μικρὴ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ Δελφίνο.

— Λουδοβίκε, τοῦ εἶπε, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ποὺ σοῦ ἔφερε λουλούδια γιὰ τὸ περιβόλι σου.

— Θέλετε νὰ σὰς δείξω πῶς τὰ φυτεύουν; ρώτησε ἡ Νανέττα, ποὺ δὲν αἰσθανόταν πιά καμμιά δειλία.

«Τὰ δυὸ παιδιὰ σκάλιζαν τὸ περιβόλι...» (Σελ. 6, στ. α'.)

— Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἀπάντησε ὁ μικρὸς Δελφίνος.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, τὸ περιβόλι ἦταν σχεδὸν ἄδειο. Οἱ στρατιῶτες εἶχαν γυρίσει στοὺς στρατώνες τους — δηλαδὴ στὶς κατοικίες τῶν γονέων τους — καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ εἶχαν μείνει μόνα καὶ σκάλιζαν τὸ περιβόλι ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας.

Ὁ ἥλιος ἔδωε σὲ μιὰ θαυμασία ἀποθέωση φλογίζοντας ὀλόκληρο τὸν οὐρανὸ καὶ ρίχνοντας τίς κόκκινες ἀνταυγίες του πέρα μακριὰ στὸ Σηκουάνα καὶ στὰ Ἡλύσια Πεδία. Ὁ Δελφίνος καὶ ἡ Νανέττα Ρεμψή φλαροῦσαν εὐθυμα, καὶ ἡ βασίλισσα, ἀκουμπισμένη στὸ πεζούλι, ἦταν βυθισμένη σὲ μελαγχολικὲς σκέψεις, μὲ τὰ μάτια τῆς προσηλωμένα μακριὰ πρὸς τὸ Παρίσι ἐκεῖνο, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν τόσα ὑπόκωφα μουγγριτὰ, πρόδρομοι τῆς καταγίδας ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ ξεσπάσῃ.

Βυθισμένη στὶς σκέψεις τῆς, ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα δὲν ἐνοίωσε πῶς εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ, καὶ τινάχθηκε τρομαγμένη ὅταν ὁ Δελφίνος, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴν καινούργια φιλενάδα του, ἦρθε νὰ τὴν βγάλῃ ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς τῆς.

— Μαμά, φώναξε εὐθυμα, τελειώσαμε κιόλας. Ἐέρει ἔξοχα νὰ φυτέψῃ τὰ λουλούδια ἡ Νανέττα, γιὰ κοιτάξτε!

Θριαμβευτικά ὁ μικρὸς Λουδοβίκος, ἔδειχνε τῆς μητέρας του μιὰ βραγιά ἀπὸ γαρύφαλλα καὶ γεράνια, ποὺ στόλιζε μιὰ ὀλόκληρη γωνιά τοῦ μικροῦ περιβολιοῦ.

— Μπράβο σας! εἶπε ἡ βασίλισσα χαμογελώντας.

Καὶ γοητευμένη ἀπὸ τὸ χαριτωμένο μουτράκι τῆς μικρούλας, ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ γιό τῆς, τῆς εἶπε:

— Νανέττα, ὅποτε θέλεις νὰ ἔρχεσαι, γιὰ νὰ περιποιῇσαι τὸ περιβολάκι ποὺ φυτέψατε μαζί μὲ τὸν Δελφίνο.

— ὦ, ναί, κυρία, θὰ ξανάρθω, καὶ θὰ ἔ-

χουμαι ταχτικά, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι.

Καὶ πραγματικά, ξαναπῆγε ὅχι μιὰ φορὰ μονάχα, ἀλλὰ κάθε ἀπόγευμα σχεδόν καὶ κάθε φορὰ τὴν δέχονταν μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη καὶ ἡ βασίλισσα καὶ ὁ Λουδοβίκος, ποὺ τὴ θεωροῦσε γιὰ τὴν καλύτερη φιλενάδα του.

Κι' ἔπειτα τὰ γαρύφαλλα μεγάλωναν τόσο γρήγορα! Καὶ τὰ γεράνια εἶχαν πιάσει τόσο ὥραϊα!

Ἐν' ἀπόγευμα, ἡ Νανέττα, ὅταν θέλησε ὅπως πάντα νὰ μπῇ στὸν Κεραμεικὸ, βρῆκε τὴν καγκελωτὸρτα κλειστή. Δὲν ἤξερε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅταν ρώτησε τὸν φρουρὸ ἂν θὰ μπορούσε νὰ ἰδῇ τὸν Δελφίνο, ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε ἄγρια:

— Τράβα τὸ δρόμο σου, μικρή! Ὁ Δελφίνος σου δὲν εἶναι πιά ἐδῶ. Τὸ ἔσκασε καὶ θὰ τὸν ξαναἰδῇς στὴ φυλακή.

Κι' ἡ Νανέττα ἔφυγε μὲ βαρεῖα τὴν καρδιά, χωρὶς ὡς-τόσο νὰ ἔχει καταλάβει τί ἐγκλημα εἶχε κάνει ὁ μικρὸς τῆς φίλος γιὰ νὰ θέλουν νὰ τὸν βάλουνε στὴ φυλακή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Μιὰ μεγάλη ἡμέρα

Τὰ περιστατικά ποὺ ἀκολούθησαν, τὴν ἔκαναν νὰ τὸ μάθῃ.

Τὰ παιδιὰ τοῦ Παρισιοῦ, κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1792, δὲν εἶχαν παρὰ νὰ βγοῦν στοὺς δρόμους ἂν ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν.

Ἡ ἐπανάσταση εἶχε ἐπικρατήσῃ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη σ' ὅλη τὴ Γαλλία, μὰ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀρχίσει ἡ φρικτὴ περίοδος τῆς Τρομοκρατίας. Γιὰ τὴν ὥρα, τὰ παιδιὰ χάζευαν βλέποντας τὸν κόσμον νὰ χορεύῃ ἐπάνω στὰ ἐρείπια τῆς Βασιλῆς, κοιτάζοντας τὰ ἀχυρένια ὁμοιώματ' τοῦ Πάπα ποὺ ἔκαιγαν στὶς δημόσιες πλατεῖες — τότε ξεθύναιναν, ἀκόμη μὲ ὁμοιώματα — ἀκούγοντας τοὺς διαφόρους αὐτοσχέδους ρήτορες ποὺ ἐβγάζαν πατριωτικὸς λόγους ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ Παλαιὸ Ρουαγιάλ, καὶ ζητωκραυγάζοντας τοὺς ἐθελοντὲς ποὺ πήγαιναν νὰ καταταχθοῦν μὲ πομπὴ καὶ παράτα στὰ ὑπαίθρια στρατολογικὰ γραφεῖα ποὺ εἶχαν στηθεῖ στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεως. Πήγαιναν γιὰ νὰ πολεμήσουν τοὺς Αὐστριακοὺς, ποὺ νέμιζαν πῶς θὰ μπορούσαν πάλι νὰ ἐπιβάλλουν στὴ Γαλλία τὸν ἄμοιρο Λουδοβίκον τὸν ΙΓ', ποὺ εἶχε γίνῃ τόσο μισητὸς στὸ λαὸ ὥστε ἀπὸ τὴν ἀποτυχὴν ἀπόπειρα τῆς φυγῆς του.

Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ — ἦταν ἡ 10η Αὐγούστου — ἡ ὁδὸς τῶν Κορδελιαστῶν εἶχε ἐξαιρετικὴ ζωνρότητα καὶ κίνηση. Μπρο-

στά σ' ἕνα μικρὸ μπαλωματῆδικο, βρισκόταν ἕνας ἄνθρωπος ἀνεβασμένος πάνω σὲ μιὰ καρέκλα, καὶ ρητόρευε. Ὅλοι οἱ καταστηματαρχεὶ τοῦ δρόμου ἐκεῖνου, καθὼς καὶ οἱ διαβάτες ποὺ τύχαινε νὰ περνοῦν, μαζεῦονταν σιγά-σιγά γύρω ἀπὸ τὸν αὐτοσχέδιο ρήτορα, ποὺ ἡ βραχνὴ φωνὴ του ἀκουγόταν σ' ὀλόκληρη τὴ γειτονιά. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς χασομέρηδες, ποὺ ἔχαναν τὴν ὥρα τους ἀκούγοντας τίς παπαρδέλες τοῦ μπαλωματῆ, βρισκόταν κι' ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ ποὺ φοροῦσε μιὰ μεγάλη ποδιά γεμάτη λαδιὲς κι' ἕνα σκούφο καταλιγδωμένο, τὴ συνειθισμένη δηλαδὴ στολὴ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ δήμου, ποὺ εἶχαν γιὰ δουλειὰ τους ν' ἀνάδουν κάθε βράδυ τὰ φα-

«Ἐνας ἄνθρωπος, ἀνεβασμένος πάνω σὲ μιὰ καρέκλα...» (Σελ. 7, στ. β'.)

νάκια τῶν δρόμων, ποὺ ἔκαιγαν μὲ λάδι. Αὐτὸς ὁ φανοκόρος, ποὺ ἦταν γνωστὸς σ' ὅλη τὴ γειτονιά μὲ τ' ὄνομα «μπάρμπα-Ρεμψή», κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι δυὸ παιδιὰ: ἕνα ἀγοράκι ὡς δώδεκα χρονῶν κι' ἕνα κοριτσάκι ὡς δέκα.

Τὰ παιδιὰ, ποὺ δὲν ἔβρισκαν κανένα ἐνδιαφέρον στὶς πομπὲς καὶ κούφιες φράσεις τοῦ ρήτορα, προσπαθοῦσαν νὰ ἐλευθερώσουν τὰ χέρια τους ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα τους, γιὰ εἶχαν πολὺ μεγαλύτερη ὁρεξὴ νὰ τρέξουν νὰ συναντήσουν τοὺς φίλους τους, γιὰ νὰ πάνε στὴν πύλη τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, ἀπ' ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περάσουν οἱ Μασσαλιῶτες ἐθελοντὲς ποὺ τραγουδοῦσαν, λέει, ἕνα τόσο ὥραϊο θούριο.

Μὰ ὁ μπάρμπα-Ρεμψὴ τοὺς κρατοῦσε σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ δὲν τ' ἄφηνε νὰ

ξεφύγουν, γιὰ εἶχε πάρει μιὰν ἀπόφαση ποὺ ἐκείνη τὴν ἡμέρα κιόλας εἶχε σκοποῦ νὰ τὴ βάλῃ σ' ἐφαρμογή:

Ἀκούγοντας τὴ βραχνιασμένη φωνὴ τοῦ παπουτοῦ Σιμόν, ποὺ ἐξυμνοῦσε τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐπανάστασης καὶ τὴν εὐτυχία τοῦ λαοῦ, ὁ μπάρμπα-Ρεμψὴ, ποὺ δὲν παρασυρόταν ἀπὸ εὐκολοὺς ἐνθουσιασμούς, συλλογιζόταν ὅτι ἡ περίφημη αὐτὴ ἐπανάσταση γιὰ δικὸ του λογαριασμὸν τοῦλάχιστο — δὲν εἶχε δείξει ἀκόμη τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματά τῆς. Ὅσο κυβερνοῦσε ὁ τύραννος, τὸν πλήρωναν κάθε βδομάδα, ταχτικά. Μ' ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἔρθῃ ὁ λαὸς στὰ πράγματα, μὲ χίλια βύσανα κατὰφερνε νὰ παίρνει κάθε μῆνα ἀπὸ τὴ νέα κυβέρνηση τίς τριάντα λίβρες τοῦ μισθοῦ του, μὲ τίς ὁποῖες ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ζήσῃ αὐτὸς καὶ νὰ θρέψῃ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ του.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ βάλῃ τὰ παιδιὰ του νὰ δουλέψουν, ἀντὶ νὰ τ' ἀφήνῃ νὰ κλωθογυρίζουν, ὅπως ἔκαναν ἴσαμε τώρα, μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ ἄλλωστε εἶχαν γίνῃ κι' ἐπικίνδυνον ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχισαν οἱ ταραχές. Τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ, ὁ Νικόλας, ἦταν ἕνας συμπαθητικώτατος ἀνθρωπάκος μὲ σγουρὰ μαλλιά καὶ μεγάλα ἐξυπνα μάτια. Θάταν χαριτωμένος ἂν δὲν εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἀνακαμπούρης. Τὸ σωματικὸ του αὐτὸ ἐλάττωμα εἶχε ὀριμάσει τὸ μυαλό του δυσανάλογα μὲ τὴν ἡλικία, τοῦ χωρὶς ὥστόσο νὰ τὸν κάνῃ μισάνθρωπο καὶ μελαγχολικόν.

Ὅσο γιὰ τὸ κοριτσάκι, αὐτὸ θὰ τῷχετε κιόλας ἀναγνωρίσει. Ἦταν ἡ Νανέττα, ἡ μικρούλα ἐκείνη ποὺ εἶχαμε δεῖ νὰ παίζῃ μὲ τὸν Δελφίνο καὶ νὰ τὸν βοηθῇ μὲ τόση προθυμία νὰ φυτέψῃ τὰ λουλούδια του στὸν κήπο τοῦ Κεραμεικοῦ, λίγους μῆνες πρωτότερα.

Εἶχε γίνῃ ἀκόμη πὺς χαριτωμένη ἡ μικρούλα φίλη μας ἀπὸ τότε, καὶ καθὼς ἦταν ἐξαιρετικὰ ψηλὴ γιὰ τὴν ἡλικία τῆς, λεπτοκαμωμένη, μὲ λευκὸ δέρμα, καὶ μ' ἕνα λεπτὸ προσωπάκι στεφανωμένο μὲ θαυμάσια ξανθὰ μαλλιά, μπορούσε κανεὶς νὰ τὴν πάρῃ γιὰ τὴν κόρη κανενὸς ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους ποὺ ζοῦσαν κρυμμένοι ἢ εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴ Γαλλία, καὶ ὅχι γιὰ παιδί ἐνὸς φτωχοῦ φανοκόρου.

Ἀλλῶστε οἱ προτιμήσεις τῆς καὶ τὰ γούστα τῆς συμφωνοῦσαν ἀπολύτως μὲ τὸ ἀριστοκρατικὸ τῆς παρουσιαστικόν, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε στερηθεῖ τὴν

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

ΕΙΝΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ, ΠΛΟΥΣΙΟΣ, ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1930

Με τις 620 σελίδες του. — Με τις 430 εικόνες του. — Με τα 6 μυθιστορήματά του: «Η καλύβη του μπάριμπα-Τόμ», «Τρεῖς μικροὶ Ἀεροπόροι στὸ Βόρειο Πόλο», «Ἡ Ἀπεργία μας», «Μέσα σὴν Ἀβυσσο», «Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἐρήμου καὶ Τάρκουδάκια πρόσκοποι». — Με 17 «Χίλια-Μύρια» τοῦ Ἀνανία. — Με 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ με ἀμέτρητα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα, παιγνίδια, ἐπιστημονικὰ περιεργὰ κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἀρραφός δρ. 110. — (καὶ ταχυδρ. 115 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 133 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 115. — (καὶ ταχυδρ. 130 διὰ τὸ Ἑσωτ. καὶ 138 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

θυμοῦμαι τώρα, πλησιάζει ὁμως ὁ καιρὸς του γιὰ νὰ μάθῃς!) **Βάσιγκτον** (τὰ ἔλαβα ὅλα!) **Δάμπτον Κορομηλῶν** (Ὁδηγὸν ἔστειλα!) **Θαῖ-δα** (ἔστειλα) ὁ κ. Ε. ἔμαθε πὼς θέλεις νὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ σὲ περιμένει μετὰ χαρᾶς ἔλα καμμιὰ μέρα μετὰ τὴ Νέμεσι πού ξέρει τὰ κατὰ τόπια!) **Δὸν Ζουάν** (περσικά, παιδί μου περιμένω) **Κουασιμόδον** (οἱ λύσεις δεκτές) **δχι, δ Α. Β.** δὲν εἶναι Ἀνδριώτης τὸ νέο σου ψευδώνυμο θὰ μπαίῃ ὅπου τὸ βάζεις ἐσύ ὅπου ἔχεις τὸ παλιό, θάναφερθῇς μετὰ τὸ παλιό!) **Ἀθην** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἐξετέλεσα) ἔδωσα καὶ τὸ «μπαρδὸ» σου στὸν Ἀνανία γιὰ τὴν «Κυριακή» φυσικά, εἰσαί ὑποψήφιος στὸ Δημοψήφισμα τῶν Πευδωνύμων τοῦ 1930 καί, καθὼς βλέπεις, τὸ νέο εἶναι ὁλωσδιόλου χωριστὸ καὶ ἀνεξάρτητο!) **Κοσμοκράτορα** (ἔλαβα τὴ συνδρομὴ σου ἀπὸ τὸν ἀγαπητό μας Φ. καὶ χαίρω πού ἀποκτῶ ἀκόμα ἓνα καλὸ φίλο· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, βλέπεις, σοὺ ἐγκρίνω κι' ἐλπίζω νὰ μὴ γράφῃς συχνά!) **Αἰματοβαμμένην Δόξαν** (ἔλαβα ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶπα στὸν Ἀνανία, πού μοὺ ὑποσχέθηκε νὰ μὴ ξαναγγίξῃ τόσο πολὺ...) **Βασιλείσσης τῆς Νύκτας** (εὐχαριστῶ πολὺ δὲν πειράζει!) **Ρόδον τῆς Ἀβύσσου** (σοὺ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ σὲ παραμπάω στὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ πού λύει κάθε ἀπορία!) **Καπετὰν Τζαβέλλαν** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἔσπαθίμα καὶ περιμένω συνέχεια!) **Μοζαμβικην** (ναί, νὰ γράφῃς μόνο ὅταν ἔχῃς καιρὸ· ἐγὼ πρῶτα θέλω τὰ μαθήματα!) **Κικὴν Ἀβραμοπούλου** τὸ «βλέπει» — μιὰ πόρτα, ἓνα παράθυρο κτλ. — ἀφορᾷ μᾶλλον τὴ θεά, τὸ φῶς, τὸν ἥλιο· τὸ «βάζει» ἀφορᾷ τὴ συγκοινωνία καὶ τὸ λέμε πολὺ συχνά: «αὐτὸς δὲ δρόμος βγάζει στὴν πλατεία» αὐτὸς δὲ διάδρομος βγάζει στὴν κουζίνα!) **Αἰλάνταν** (αὐτὰ θὰ τὰ πῶ στὸ ἐρχόμενο!) **Χρυσόπηγην** (εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπαθίμα καὶ σὲνα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπαθίμα!) **Χλωμὴν Νεράϊδαν, Καστανούλαν** κτλ. κτλ.

Πολυβώτην, Φαραώ, Θ. Ἰορδανίδου, Ἀνδalousίαν, Χρυσὴν Πεταλούδαν, Ἀταβύριον (ἔστειλα)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 253ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν φυλλαδίων τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Φεβρουαρίου.

[Απὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις ἐγκεκριμένων Ἀσκήσεων ἐκ τῶν Συλλογῶν τοῦ 252ου Διαγωνισμοῦ καὶ θὰ ἐξακολουθῇ καθ' ὅλην τὴν ἐξαμηνίαν. Συλλογαὶ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τούτον, κατὰ τὴν προκήρυξιν τοῦ 45ου φυλλαδίου, εἶναι δεκταὶ μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Εἰμποροῦν ὥς τότε νὰ στέλλουν καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, ἀφοῦ μάθουν τοὺς ὁρους ἀπὸ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α', § 1-14, σελ. 9-10.]

1. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μοι ἓνα σύμφωνο,
Τὸ δεύτερο νησι
Καὶ κάποιον ζῶον χρήσιμο
Γεννοῦν τὰ δύο μαζί.

Πέτρος Ριονσαι

2. Στοιχειόγραφος

Ἀπὸ Ἀγίας τόνομα
Τὸ πρῶτο γράμμα βγάζω
Κι' ἓνα γνωστὸ ἡφαίστειο
Με τοῦτο παρουσιάζω.

Ιαρεζάν

3. Μεταγραμματισμός

Τὸ ἦτα τῆς κάνω Ὀμικρον,
Καὶ τοῦ Αἰγαίου ἡ νῆσος
Σκέψη καὶ πράξις γίνεταί
Πού προκαλεῖ τὸ μῦθος.

Γεώργιος Ἀβέρωφ

4. Παλαιὸν Αἶνιγμα

Στὸ σπλί τοῦτο κατοικοῦν
Σοφοὶ μικροὶ, μεγάλοι,
Πού μεταξὺ τους δὲ μιλοῦν
Μά γι' ἄλλους εἶναι λάλοι.

Βασίλκτων

5. Δικτυωτόν

***** = Ὀπλον τῶν ἀρ-
***** [χαίρον Μακεδόν.
***** = Περιομάχης ἐ-
***** [παρσία Γερμαν.
***** = Χωρίζει κράτη,
***** [νομοῦς, δήμους.
***** = Κάτοικος χώρας
***** [τῆς Ἑλλάδος

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ναρκισσος

6. Κρυπτογραφικόν

1234561782 = Μέγας κύκλος
2345687 = Ἐπίρρημα χρόνου
345632182 = Γίνεται καθ' ἡμέραν
45612 = Τόσο σοὺ ἀνήκει

57345682 = Τὰ ξέρε ὅλα
63782 = Μέγας ποταμὸς
73212 = Μικρὰ νῆσος
843682 = Μέγας ποιητὴς
Κυρὰ Φρεσύνη

7-11. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τρέχω, τροχός, χώρα, τόπος, ἀρελῆς.

Βάτραχος Νο 4

12. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, πού ἔχουν ὅλοι ἀπὸ πέντε, σχηματίζουν Μοῦσαν:

1, Ἀνθος τοῦ ἀγροῦ 2, Σοφὸς ἐκ τῶν ἐπτά 3, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν 4, Ὀρυκτόν 5, Μοῖρα.
Μιχαὴλ Ι. Παντοστέπουλος

13. Ἐλιποσύμφωνον

ΕΥΕ - ΑΕΩ

Ἀβῶο Διαβολάκι

14. Γρίφος

ο ο Ἑλλάς ἦτορ
ω! Γαλλία ε
ο ο Ἰταλία ἦτορ
ο
Ναυτάκι τοῦ Θερμαϊκοῦ

ΑΡΕΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

527. Ἀμφιτοίτη (ἀμφί, τοίτη).
— 528. Τῶς (τά, ὤς). — 529. Λυ-
σίης-λύσις. 530. Ἰσίδος-ἴσις.
— 531. Ὁ σάλος, ἡ σάλα, τὸ σάλι.
532. Η Π Ε Ι Ρ Ο Σ 533-537. Διὰ τοῦ
Π Ι Ο Ο Η Κ: ἀκανία, ἀ-
ΕΙ Σ Ο Δ Ι Α κοκὴ, αἰκία, οἰ-
Ι Ο Ω Ν κία, ἀκοή. — 538.
Ρ Ο Δ Ν Ι Α Βαρνάβας (Βάρ-
Ο Ι Ι Κ Σ Π Α Ν Α Κ Ι να, βας) Βασι-
λεῖα (βας, Ἡλεῖα) Ἡλιασις, (Ἡ-
λεῖα, σῆς) Συσίρα (σῆς, Ἡρα)
Ἡρακλῆς Ἡρα, κλεις) Κλει-
σοῦρα (κλεις, οὔρα) Οὐράλια (οὔ-
ρά, λεῖα). — 539. ΑΙΤΙΝΑ-ΣΚΥ-
ΡΟΣ (Ἀσπίς, δίκτυον, ἀργυ-
ρος, Ἡλεῖρος, Γερᾶνος, Ἀ-
νάστασις.) — 540. Ὁ τι σπείσης
θὰ θεορίσης. — 541. Πιστεύω εἰς
ἓνα Θεόν. (π εἰς τε βο, εἰς ἓνα
θε, ὄν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἄλλα στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μετὰ 10 λέξεων 60 λεπτὰ 70 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ ΛΑ' - 1 /

Μεγάλῃ Ἑλλάς, εἶμαι Πατρινιά. Ἀλλ' ἀλλογραφῶμε; Ἀν' δέχεσθε γράφει μου Δ σίν σας, Κυρὰ Φρεσύνη

/ ΛΑ' - 2 /

Περιμένω ἀπὸ ὅλους ἐς ἓνα τετραδιάκι. Δις: Δδὰ Πετροπούλου, Μεθώνης 5, Ἀθῆνας, γιὰ: Διαβατικὸ Ἀστέρι

/ ΛΑ' - 3 /

Λιάννα, ἀσθενὸς. Μπύλι Ντῶβ, ἀργότερα. Δὸν Ζουάν

/ ΛΑ' - 4 /

Ἀλλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
Ἀ καὶ μετὰ ὅλους-ες. Δις: Ἀντιγ. Λοκ-
κίσα, Ἀνδρόν. διὰ Φαραώ

/ ΛΑ' - 5 /

ΣΥΛΛΟΓΟΣ... ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Μετὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ χρόνου μπαίνει στὸ διαπλάσσομα ὁ Σύλλογός μας. Πρόεδρος: Χρυσόμαλος Πειρατῆς

Ἀντιπρόεδρος: Βέγας.

Γραμματεὺς: Νέμος.

Ταμία: Σπαρτιάτης

Ἐσπαθώματος: Μικρὸς Ἐφευρέτης

Διαγωνισμῶν: Βέγας

Σκοπὸς: Ἐσπαθώμα, Διαγωνισμοί,

Ἀνταλλαγή Μικρῶν Μυστικῶν.

Ὁ πρῶτος μας διαγωνισμὸς: «Ποῖος θὰ μᾶς δώσῃ τὸ καλὺτερον ὄνειμα».

Συμμετοχὴ 3 δραχμῶν, Προθεσμία μέχρι 31

Δεκεμβρίου. Βραβεῖον: «Ἐστὰ κύματα καὶ

στὴ φωτιά», τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Δις: «Ἀλέξ. Φίσιον, ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς

81-Α, διὰ Βέγαν Ἀθῆνας.

Ὁ ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν: ΒΕΓΑΣ

/ ΛΑ' - 6 /

Πρωτομπαίνοντας στὸ μυωμένο σαλο-
νάκι τῆς Διαπλάσεως χαίρετε ὅλους-ες
Ἀλλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστι-
κα μετὰ ὅλους-ες. Δις: κ. Δημ. Ἀθανα-
σίου, εἰς Ἀνδρόν, διὰ

Μυροβέλον Ἀνδρόν

/ ΛΑ' - 7 /

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Πρόεδρος Δημοκρατίας: ΟΥΡΑΝΟΣ

Τῆς ΔΟΞΗΣ.

Πρωτοπυργός: ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΠΗΓΗ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ:

Οἰκονομικῶν: ΧΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Ἀποκαλύψεων: ΟΥΓΙΛΙΝΟ

Ἐσπαθώματος: ΕΚΤΟΡ

Διαγωνισμῶν: ΕΚΤΟΡ

Δημοψήφισματος: ΝΕΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Ἀντιπροσώπων: ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΚΡΟΓΙΑΙ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

Δις: Λεωνίδαν Λαδοπούλου, Πανεπι-
στημιὸν 34 (Διμ) Ἀθῆναι.

ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ:

ΝΙΝΑ ΙΩΝΑ

Αἱ ἀνωτὴ λέξεις ἀποτελοῦν πόλιν. Ὅλοι οἱ ἐμπρότεροι καὶ στείλανε βραβεύονται.

Δῶρα ἐκλεκτά. Συμμετοχὴ πεντάδραχμος.

Προθεσμία μηνιαία.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: ΑΤΡΕΙΔΗΣ

/ ΛΑ' - 8 /

Διαπλάσσομα, παίζω στὸ ἔργο «Κάτιν καὶ Ἀβελ».

Δὸν Ζουάν

/ ΛΑ' - 9 /

γῶρια, Κορίτσια, ἔχετε ποῖος εἶμαι!

Μποῦ! Σὰς χαίρετ'! ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ

/ ΛΑ' - 10 /

Ἀπαραίτητος δι' ὅλους σήμερον

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

μετὰ μεθοδὸν ἀρίστην, συντόμως καὶ οἰκο-
νομικῶς. Πηλῖνον 5-Α (Ἐτάσις Ἀγγελοπού-
λου), ὁδὸς Πατησίων.

Ἐκκαρία διὰ τὰς φοιτήτριαι καὶ τοὺς φοιτητάς.

/ ΛΑ' - 11 /

Τριετής τῆς Φιλολογίας ζητεῖ παρα-
δόσεις ἐν ὅκων τῶν τάξεων τοῦ Γυ-
μνασίου. Διδάχτρα προσιτά. Ἀπευθυντέον

Δ. Ἀντζουλάτου, Σωκράτους 75, Ἀθῆνας

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πὼς κάθε παραγ-
γελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως
πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μετὰ τυπωμέ-
νη τανία, ἀπ' αὐτὴς μετὰ τὴν ὁποῖαν σὰς στέλ-
νεται τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.